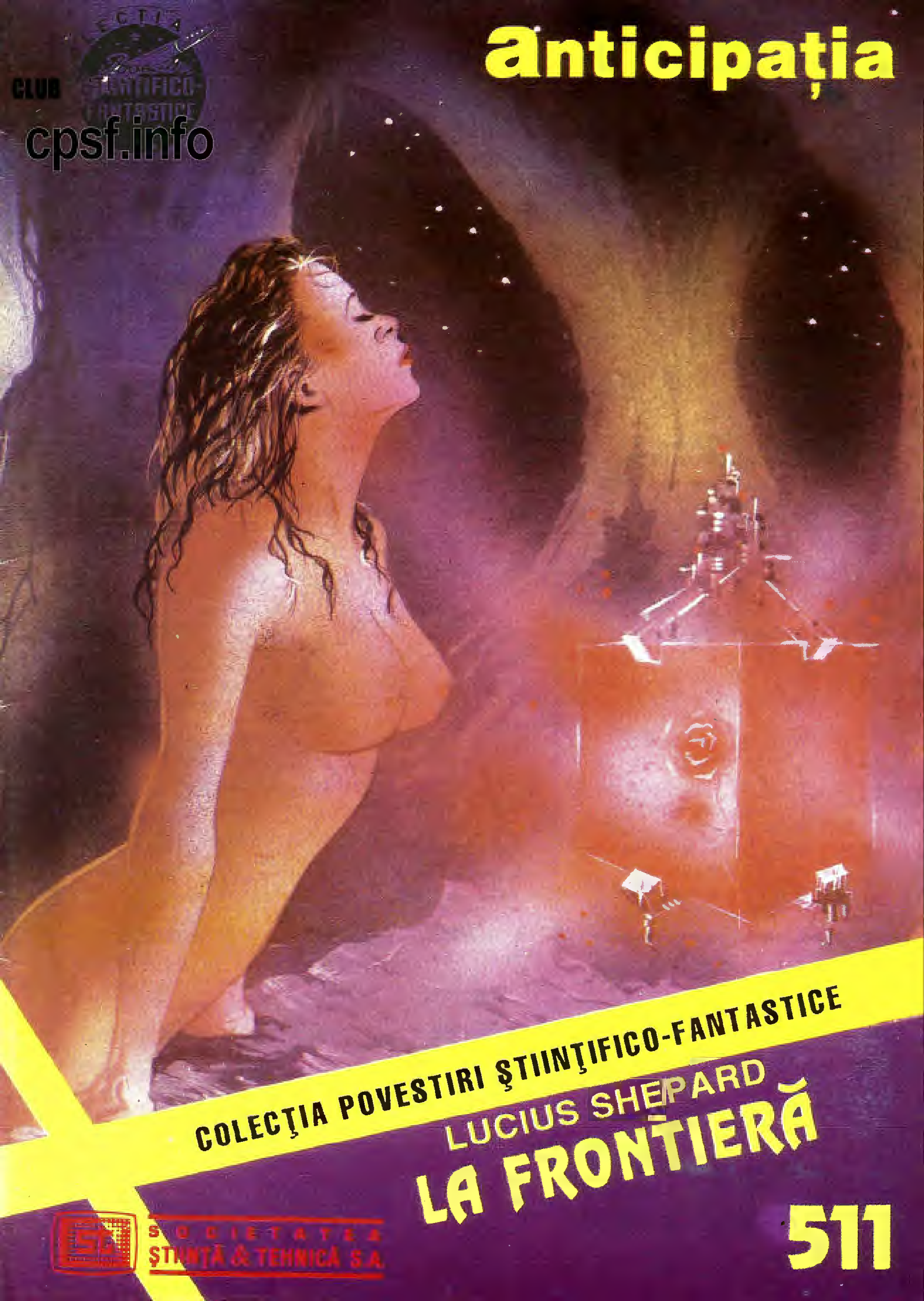
Anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

LUCIUS SHEPARD

LA FRONTIERĂ

511

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
PETRESCU CONSTANTIN
GABRIELA BULIGA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
WALTER RIESS

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151
Tiparul:
Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon: 769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.

Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995

Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 250

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 511/mai 1994)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

CUPRINS

Paginile evidenţiate cu sigla „MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

Ministerul Mondial al Culturii

Alexandru Mironov

...Există şi se numeşte UNESCO (acronim de la Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură) - o magnifică idee a anilor '50, pusă în practică, menţinută în viaţă şi dezvoltată până la implicarea socială planetară, de către oameni care pun în ecuaţie viitorul.

Recent, l-am întâlnit pe domnul Federico Mayor, directorul general al celebrei instituţii. Am discutat, cum era firesc, despre viitor, despre implicarea României în probleme de tineret (deci în problemele viitorului), despre EuROcon-ul SF de la Timişoara, pe care Federico Mayor îl luase sub patronajul UNESCO.

"La Timişoara se întâmplă asta! - spunea domnul Mayor, gândiţi-vă, într-un oraş în care, cu câţiva ani în urmă, îţi era interzis să gândeşti!". Iar eu i-am povestit despre cluburile şi cenaclurile SF, despre Almanahul Anticipaţia, taberele noastre SF şi libertatea pe care ne-o câştigasem astfel, cel puţin în interiorul minţilor noastre.

A fost de acord că noi, fandomul SF, reprezentăm un fenomen demn de luat în seamă şi ne-a sfătuit, în consecinţă, ca atât Societatea Europeană de Science Fiction (preşedintă, britanica Bridget Wilkinson), cât şi cluburile SF să devină "cluburi UNESCO", intrând astfel în activităţile culturale oficial recunoscute.

Relativ la tineri şi, inevitabil, privirea spre viitor, mi-a povestit despre ultima întâlnire pe care a avut-o cu Aurelio Peccei, "inventatorul" Clubului de la Roma - un organism gen "sfat al înţelepţilor", căruia societatea umană a ultimului sfert de veac îi datorează enorm. "Poate că am greşit - spusese Peccei - adresându-se societăţii, în întregime; cred că era mai logic să trimitem mesajul nostru direct tinerilor; ar fi fost mai bine auzit".

...Plec de la această întâlnire de înalt nivel - onorată pentru întreg fandomul SF al lumii, pentru a vă spune că sunt coapte idei SF care pot fi preluate de civilizaţia noastră - domnul Federico Mayor şi asistenţii domniei sale (între care Arthur Gillette, responsabil al Direcţiei UNESCO Tineret) arătându-se încântaţi de ele.

De pildă: să gândim proiecte planetare, să le punem pe planşete (de fapt, în programele de computer), să strângem oameni de diverse naţionalităţi laolaltă, să irigăm deşerturile, să construim poduri peste Gibraltar şi fluviul Amazon, să facem un metrou planetar, un TGV (Train Grande Vitesse) pe ruta Londra - Paris - Viena - Bucureşti - Istanbul - Teheran - New Delhi, să ridicăm un baraj între peninsulele Alaska şi Ciukotka, să înălţăm oraşe spaţiale în "punctele Lagrange" (locuri pe cer unde gravitaţia Pământului se echilibrează cu cea a Lunii)! De ce? În primul rând pentru a mări gradul de asociativitate al societăţii planetare - marile realizări de genul Tunelului de sub Marea Mânecii sau canalele Suez şi Panama au demonstrat că acolo unde oamenii sunt ocupaţi să construiască nu

EDITORIAL

este timp pentru războaie. În al doilea rând, pentru a stimula creativitatea. În al treilea rând, pentru a "coborî" tehnici spaţiale şi militare spre viaţa de zi cu zi. Proiectele acestea sunt, cred eu, excelente mijloace socio-culturale de a "lega" mai repede planeta.

...Sau: Radioşcoala planetară - pe care eu şi alţii am visat-o, în povestiri despre viitor. Imaginaţi-vă, le-am spus eu mai marilor UNESCO, că sociologi, pedagogi, psihologi, oameni de mare cultură concep serii de programe educaţionale pentru toată şcolărimea planetară. Asta nu înseamnă că ei le şi realizează integral în studiourile de radio de la sediul din Paris. Nu, este vorba doar de o desfăşurare de teme, subiecte, idei principale şi informaţii minimale, pe care fiecare ţară le preia, le prelucrează, prin specialiştii de şcoală radio pe care îi are şi dă drumul acestor "şcoli UNESCO" de alfabetizare planetară.

...La fel, Teleşcoala UNESCO, cu documentare şi seriale TV pe care le fac specialiştii din fiecare ţară, pentru a fi apoi vizionate pe toate ecranele TV din lume (exemplu: un serial despre "invenţii simple", populare - gen vâltoarea de la noi sau pompa de dopuri - poate duce la descoperirea şi popularizarea unui adevărat tezaur pentru construcţiile simple).

...Şi, de ce nu?, peste câtăva vreme, acel InfoMond sau InfoWorld, care să însemne legarea tuturor bazelor de date, pentru toţi utilizatorii de computere de pretutindeni.

Şi cultură? Cultura, în adevăratul sens al cuvântului? Poezia, nuvela, romanul, muzica, pictura, teatrul?

Ei bine, aici lucrurile se schimbă. Cultura se democratizează, devine populară, vrând-nevrând creatorul coboară din turnul său de fildeş către străzile satului planetar.

Radio-ul şi - mai ales - Televiziunea preiau cea mai mare parte a funcţiilor de răspândire a culturii. Bombardament de informaţie, niagare de "show" (sportiv, varietăţi, filme în serial) dar şi Ibsen, Shakespeare, Moliere, marea poezie (poate, ilustrată) a lumii, filmele de geniu, expoziţii - bidimensionale - de artă (inclusiv sălile din Luvru, Ermitaj, Prado, Metropolitan) - deschise tuturor, orchestre celebre, conduse de dirijori geniali!

Dar şi - pe posturile regionale şi locale - creaţiile aparţinând vorbitorilor unei limbi sau adresându-se unei singure etnii.

O să se subţieze, în consecinţă, produsele "Galaxiei Gutenberg" - o spun cu tristeţe: vor fi mai puţine cărţi, reviste, ziare. Hârtia tipografică are un cost ridicat, partidele "verzilor", ecologiste, nu ne vor mai lăsa să tăiem pădurile, aşa că electronizarea cărţii, a revistei şi a ziarului mi se pare inevitabilă (să nu uităm că procedeul numit E-mail a demonstrat deja că schimbul de scrisori, de mesaje, de corespondenţă poate fi drastic electronizat).

Dar, pentru toate acestea, va exista, totuşi, un Minister Mondial al Culturii? Va fi UNESCO funcţional, ca mecanism planetar?

Nu, eu cred că o administraţie culturală planetară ar face rău culturii terestre.

Ar da coerenţă, dar ar uniformiza, inevitabil. Marea forţă a continentului Europa - au spus, cu invidie, participanţii americani la EuROcon-ul timişorean - stă în extraordinara ei diversitate, deci în multiplele căi pe care creaţia se poate dezvolta. Lucrurile stau la fel cu întreaga planetă: suntem, din fericire, vorbitori a mii de limbi şi dialecte, păstrători, utilizatori şi fabricanţi de cultură, în sute de feluri. De aceea eu cred că în timp ce laboratoarele de creaţie ştiinţifică vor fi unite în reţele sinergice stimulative, creatorii de cultură îşi vor face de cap, lucrând, ca şi până acum, în interiorul misterioasei lor individualităţi.

Ministerul Mondial al Culturii - UNESCO de mâine - va avea doar rolul şi obligaţia de a-i exploata cât mai temeinic, reproducându-le operele în cât mai multe milioane de exemplare, pentru toate milioanele de cetăţeni ai Republicii Pământ.

PHILIP ELMER-DEWITT

Ciberpunk

În anii '50 au fost beatnicii, punând la cale o revoluție de catifea îndreptată împotriva conformismelor americane din epoca Eisenhower, în anii '60 au apărut hippies, combinând activitățile antirăzboinice cu energia drogurilor, rock'n'roll-ului și sexului. Acum, o nouă subcultură fierbe în subteran, explodând pe ecranele calculatoarelor din întreaga lume, aidoma unui hipertext din viitor.

Este numită ciberpunk, un termen de la sfârșitul secolului 20, derivat din "cibernetică", știința care are ca obiect studiul matematic al legăturilor comenzilor și controlului în sisteme tehnice și organisme vii, și "punk", un rebel antisocial sau huligan. În această împerechere stranie rezidă esența culturii internaționale a ciberpunkului - o modalitate de-a privi lumea, combinând pasiunea covârșitoare pentru tehnologia de vârf și disprețul față de modurile convenționale de utilizare a acesteia. Aplicat inițial unei grupări de scriitori SF, apoi unor hackeri (spărgători de programe de calculatoare), cuvântul ciberpunk se referă acum la un domeniu larg, cuprinzând muzică, arte plastice și psihedelice, droguri și tehnologia de vârf. Stewart Brand, editorul în perioada hippie a lui *Whele Earth Catalog*, descrie ciberpunkul ca fiind "tehnologie cu atitudine". Scriitorul SF Bruce Sterling îl consideră "o alianță păgână a lumii tehnologice cu substraturile culturii pop și cu anarhia de nivel stradal". Rudy Rucker, un matematician care scrie cărți de science fiction, este de părere că nu-i altceva decât "fuziunea omului cu mașina". În Japonia, cea mai puternică rețea ciberpunk după cea inițială din Statele Unite, disk-jockeyul tehno Baby Tokio explică: "De cele mai multe ori, oamenii folosesc tehnologia în război. Eu vreau s-o folosesc în artă, muzică și viață".

Ca în cazul oricărei mișcări culturale, unii din exponenții acesteia neagă orice apartenență la ea. Deși cel mai mare jurnal ciberpunk afirmă că numărul cititorilor săi se apropie de 70 000, probabil că pe planetă nu sunt mai mult de câteva mii de hackeri, futuriști, savanți, artiști pe calculatoare, muzicieni și scriitori SF care se autodenumesc ciberpunkiști.

Cu toate acestea, poate reprezenta cu adevărat cel mai important subcurent cultural al epocii calculatoarelor. Din punct de vedere spiritual, cuprinde nu doar pe hackerul de treizeci de ani, cocoșat deasupra unui terminal, ci și pe tinerii de douăzeci de ani cu cercei în urechi și nas întruniți clandestin, pe adolescenții care-și iubesc calculatorul Macintosh tot așa cum părinții lor își iubeau discurile cu Beatles, sau chiar videopuștii lipiți de jocurile Super Nintendo și Sega Genesis - sălile de antrenament ale ciberpunkului. Obsedați de tehnologie, ciberpunkiștii sunt complet orientați spre viitor. Ei au deja un picior în secolul 21 și sunt convinși că în cele din urmă toată lumea va ajunge asemenea lor.

Imagini ciberpunk, un soi de suprarealism science fiction realizat pe grafica calculatoarelor au început să apară în galeriile de artă, clipurile video muzicale și filmele Hollywoodiene. Revistele ciberpunk, majoritatea realizate ieftin pe calculator și distribuite prin poșta electronică, se înmulțesc precum posturile de televiziunea prin cablu. Muzica ciberpunk este îndeajuns de populară pentru ca mai multe case de discuri și zeci de formații să scoată CD-uri. Cărțile ciberpunk se vând imediat ce apar. Iar filme ciberpunk ca *Blade Runner, Videodrome, Robocop, Total Recall, Terminator 2* și *The Lawnmower Man* au părăsit circuitul restrâns al fanilor SF, căpătând o audiență universală. În Japonia, filmul care a realizat un răspuns similar a fost *Akira*, o fabulă SF - apărută inițial ca volum de bandă desenată - în care motocicliști ciberpunk se războiesc pe străzile unui Tokio aproape distrus de al Treilea Război Mondial.

În Statele Unite, cultura ciberpunk se pare că va căpăta o neașteptată încurajare tocmai din partea administrației Clinton, datorită interesului Președintelui în ceea ce el denumește "magistralele de date ale Americii", iar ciberpunkiștii numesc "ciberspațiu". Ambii termeni descriu rețeaua telefonică interconectată ce acoperă întreg globul și reprezintă canalele pentru miliarde de comunicații între oameni, faxuri și calculatoare. Gigantica rețea Internet se întinde peste Atlantic, poposind în Islanda, Europa de Vest, apoi sărind în Japonia, Coreea de Sud, Indonezia, Australia și Noua Zeelandă. Ciberpunkiștii privesc legăturile acestea dinăutru; ei vorbesc despre rețele ca și cum ar reprezenta un loc - o realitate virtuală în care se poate intra, poate fi explorată și manipulată.

Ciberspațiul joacă un rol central în concepția asupra lumii. Literatura este plină de "cowboys de consolă", care-și dovedesc abilitatea utilizând echipamente pentru realitatea virtuală și reușind fapte de eroism în "matricea" imaginară a ciberspațiului. Mulți dintre eroii adevărați ai ciberpunkiștilor sunt, de asemenea, cowboys ai calculatoarelor. Cyberpunk - o carte apărută în 1991, se ocupă de trei hackeri ciberpunk printre care și Robert Morris, absolventul Cornell al cărui virus de calculatoare a dus la blocarea Internet-ului în 1988.

Ciberspațiul este mai mult decât un simplu teren de joacă pentru hackeri. Ceea ce ciberpunkiștii știau deja - și au descoperit-o 17,5 milioane de utilizatori ai calculatoarelor echipate cu modemuri din întreaga lume - este că ciberspațiul reprezintă un nou mediu. În fiecare seară, pe Prodigy, compuServe și GEnie și mii de gazete electronice, sute de mii de persoane participă la dezbateri interactive, mediate de calculatoare, care le permit să depășească barierele timpului, spațiului, naționalității, sexului și poziției sociale.

Cei mai mulți utilizatori de calculatoare se mulțumesc să viziteze ciberspațiul când și când, să-și citească corespondența electronică și să facă ceva cumpărături. Ciberpunkiștii intră acolo ca să trăiască, să

se distreze... şi chiar să moară. *WELL - Whole Earth'Lectronic Link*, situată în California de Nord, una dintre cele mai excentrice şi ambiţioase comunităţi virtuale din Internet - a fost zguduită acum 2 ani şi jumătate, când unul din activii ei participanţi a rulat un program care să şteargă toate mesajele lăsate vreodată de el; erau de ordinul miilor. Fusese un act echivalent unei sinucideri virtuale; peste câteva săptămâni, individul s-a sinucis cu adevărat.

WELL a reprezentat un magnet pentru teoreticienii ciberpunkişti şi întrebarea "Există o mişcare ciberpunk?" a lansat o dezbatere liberă care a durat luni de zile şi a acoperit peste treizeci de pagini de text. Printre alte lucruri, dezbaterea a dus la redactarea unei liste, destul de concise, de "atitudini" ce au întrunit asentimentul general că reprezintă esenţa ciberpunkului. Iată câteva:

— *Informaţia doreşte să fie liberă*. O informaţie de calitate din epoca tehnologică va ajunge în cele din urmă în mâinile celor care o pot folosi cem mai bine, în ciuda eforturilor cenzurii, copyright-urilor şi agenţiilor de protejare a datelor.

— *Scopul principal e să "pui mâna"*. Ciberpunkiştii consideră că pot conduce lumea mai bine, dacă pun mâna pe putere.

— *Promovarea descentralizării*. Societatea se fracturează în sute de subculturi şi culte, fiecare având propriul ei limbaj, cod şi fel de viaţă.

— *Călăreşte valul*. Când lumea se schimbă la fiecare nano-secundă, metoda cea mai bună de-a nu te duce la fund e să fii în prima linie a Zeitgeist.

Rădăcinile ciberpunkului sunt nu numai tehnologice, ci şi literare. Termenul a fost inventat în anii '80 pentru a descrie un grup de scriitori science fiction şi, în special, pe William Gibson, un american de 44 de ani, locuind în Canada. Multipremiatul său roman de debut, *Neuromancer*, a devenit o operă clasică a ciberpunkului. Cititorii familiari cu calculatoarele au fost atraşi de descrierile coşmăreşti ale unei lumi imaginare, tulburător de similară cu cea locuită de ei.

De fapt, cheia SF-ului ciberpunk nu este atât proiecţia în viitor, cât evocarea metaforică a fluxului tehnologic din jurul nostru. Eroul din *Neuromancer*, un hakcer ratat, dependent de droguri, pe nume Case, trăieşte în interzona de la periferia unui sat global de megacorporaţii, unde toate tranzacţiile se desfăşoară în Yeni Noi. Aici, el se întâlneşte cu Molly, o frumuseţe dură cu lentile reflectorizante implantate peste ochi şi lame ascuţite retractabile sub unghii. Cei doi sunt angajaţi de un individ misterios, care se oferă să repare nervii distruşi ai lui Case, pentru ca acesta să poată reintra în ciberspaţiu - un termen inventat de Gibson. Destul de repede, Case descoperă că de fapt a fost angajat de o IA (inteligenţă artificială) numită Iarnă Mută, care încearcă să încalce restricţiile impuse IA-urilor în scopul menţinerii calculatoarelor sub control. "Pentru mine e important", spune Gibson, "că *Neuromancer* este o carte despre prezent."

Temele şi subiectele ciberpunk fierb de aproape un deceniu şi s-au condensat în ultimii ani graţie, în mare parte, revistei americane *Mondo 2000*. Din 1988, editorii ei s-au ocupat de ciberpunk, publicând interviuri cu celebrităţi, alături de articole despre cele mai recente noutăţi ale curentului. Editorii au condensat opiniile lor asupra lumii într-o broşură, *Mondo 2000: A User's Guide To The New Edge*, care promite să facă accesibilă perspectiva destul de rarefiată a ciberpunkului.

Atât cartea, cât şi revista sunt produse de un grup de vizionari inteligenţi dar excentrici, care îşi au sediul într-o locuinţă în stil victorian, cocoţată pe o colină, în Berkeley, California. Ajutaţi de câţiva liberi profesionişti şi de contribuţiile mai multor simpatizanţi ciberpunk din întreaga lume, ei nu intenţionează să conducă, ci să inspire şi educe. "Nu dorim să le spunem oamenilor ce să gândească", declară Heide Foley, directorul adjunct artistic. "Le arătăm doar care sunt posibilităţile."

Multe din subiectele discutate în *Mondo 2000* sunt la limita credibilului. Crede oare cu adevărat fizicianul Nick Herbert că putem construi "maşina timpului?". Se poate oare accepta fără dovezi că un drog numit centrofenoxină este un "amplificator intelectual" care oferă "terapie efectivă împotriva îmbătrânirii", sau că alt component, "hydergina, sporeşte capacitatea mintală şi stopează deteriorarea celulelor cerebrale?". "Toate acestea se bazează pe tehnologiile de azi", observă Paul Saffo, cercetător la Institutul pentru Viitor din Menlo Park, California. "Sunt însă numai anticipări. Indivizii aceştia apreciază că ei vor plămădi viitorul, iar noi, restul, vom trăi acolo".

Părinţii care răsfoiesc *Mondo 2000* vor găsi suficiente lucruri care să-i neliniştească. Un articol despre muzica house face consumul de Ecstasy şi zbânţuiala în ritmul unei muzici cu 120 de bătăi pe minut să pară o experienţă pe care nici un adolescent n-ar vrea s-o rateze. Eseurile apreciind efectele benefice ale psihedelizantelor şi drogurilor "inteligente" asupra capacităţii cerebrale de prelucrare a informaţiei stau alături de sondaje ce declară, printre altele, că "actul sexual cu prezervativ e plictisitor" şi că "distracţiile ieftine sunt mişto".

Desigur, multe din acestea reprezintă bravuri ciberpunk. "Într-o anumită măsură - afirmă scriitorul american Howard Rheingold - ciberpunkul este susţinut de tineri care încearcă să aibă o mişcare a lor." După cum spune el, "...s-au săturat de toţi hodorogii bătrâni povestind ce grozav era în anii '60".

Mai tulburătoare, din punct de vedere filozofic, este tema distopiei, care traversează ca un coşmar concepţia ciberpunk despre lume. Universul fictiv al lui Gibson este populat de fete cu ochi sticloşi şi tineri suprastimulaţi, cuplaţi cu echipamente de amplificare mintală introduse direct în creier. Mulţi dintre cititorii lui Gibson nu sunt impresionaţi de viziunea lui sumbră asupra viitorului şi nici de trecut. "Pentru ciberpunk, istoria nu-i mare lucru", spune Christopher Meyer, proiectant de sintetizatoare muzicale din California, într-un articol din Well. "Se compune pur şi simplu din date. Ocupă un anume loc în capacitatea de stocare şi, în cea mai mare parte, nu-i decât un zgomot de fond."

Pentru ciberpunkişti analiza istoriei nu-i la fel de importantă ca viitorul. În ciuda imperfecţiunilor, ei au găsit modalităţi să coabiteze cu tehnologia, s-o facă a lor, ceva ce hippies, care proclamă reîntoarcerea la natură, n-au reuşit niciodată. Ciberpunkiştii folosesc tehnologia ca pe o punte peste prăpastia dintre artă şi ştiinţă, dintre lumea literaturii şi cea a industriei. Şi, în primul rând, ei înţeleg că dacă nu controlezi tehnologia, vei fi controlat de ea. Este o lecţie care-i va ajuta şi *ne* va ajuta în secolul viitor.

Traducerea
Mihai-Dan Pavelescu

MEGA - TOWN

de Pavel D. Constantin

Nu te da bătut! Nu, nu trebuie să te laşi, îţi zici, în timp ce împingi, folosindu-ţi coatele pentru a înainta. Nu, îţi spui privindu-i pe cei din jurul tău cum se împing asemeni ţie, ba nu, nu ca tine, tu nu eşti animal, ei sunt animale, par o turmă de animale mânate de îngrijitori invizibili spre poarta abatorului, tu trebuie să ajungi la margine, acolo unde nebunia se sfârşeşte brusc, retezată parcă de o bardă ascuţită, acolo, la margine, unde începe liniştea, fericirea, libertatea.

Nu îţi poţi imagina cum de-ai fost aşa de prost să te laşi antrenat în şuvoiul, în puhoiul acesta de lume, trebuie că sunt în jurul tău, înainte, în spate, în dreapta şi-n stânga, câteva mii, zeci de mii, sute de mii poate, cineştie?, căci de priveşti în dreapta, spre sensul de rulare al căii, cu toate că eşti cu mult mai înalt decât majoritatea, nu vezi, nu poţi să zăreşti cotitura, sfârşitul, dacă o avea vreun sfârşit nebunia, bazaconia asta...

Când ai plecat dimineaţă de acasă parcă ai avut o presimţire, un gând mic, insignifiant, ţi-a şoptit că se va întâmpla ceva, dar nu l-ai luat în seamă. Ce mama dracului se mai putea întâmpla într-un loc cum este Mega-Town-ul, unde totul, dar absolut totul, este organizat perfect, unde nimic, dar absolut nimic, nu se mai poate întâmpla fără a fi fost prevăzut de către statisticieni cu cel puţin şase ore înainte, doar ai simţit dimineaţă că ceva un este în regulă, de obicei ai încredere în presimţirile astea, dar ce-ai zis?, eh!, ce mă-sa se mai poate petrece într-un loc ca ăsta?, şi-ai plecat spre serviciu, urmând drumul obişnuit.

Nu aveai de folosit decât patru căi rulante, de obicei - la acea oră, ora nouă - mai aerisite, mai curate, majoritatea locuitorilor circulă spre slujbă între şase şi opt, ai fost puţin surprins observând că a treia cale este mai înţesată, ai zis că ce?, cine ştie?, nu ai luat în seamă amănuntul, şi te-ai afundat în viermuiala de trupuri, parcă toate grăbite, colcăitoare, până ce tu însuţi ai început să colcăi asemeni lor. Te-ai răsucit, te-ai învârtit, ai împins, până ce ai realizat, dovleac necopt ce eşti, că ei se răsuceau, se învârteau şi împingeau pentru cu totul altceva, ceva ce tu nu bănuiai şi nici nu te interesa. Tu trebuia să ajungi la lucru, acolo te aştepta Sarah, cu cafeaua gata, dulce-amăruie, arzândă, fierbândă, nu cafeaua, ci Sarah, aşa era ea după o noapte de nesomn petrecută în braţele puternice ale lui..., nu contează, ale unuia. Aveai să te aşezi la birou, să-i mulţumeşti femeii cu un zâmbet galant, ciupind-o discret de fundul bogat, binc proporţionat şi întreţinut, ea s-ar fi retras zâmbind, cochetând, prefăcându-se ofensată, iar tu ai fi urmărit-o din ochi, sorbind pofticios prima înghiţitură, caimacul, lăudându-te încă o dată pentru inspiraţia de care ai dat dovadă alegând-o pe Sarah să-ţi fie secretară, Sarah cea cu ochi albaştri şi dinţi strălucitori, Sarah cea cu sâni de marmură, Sarah, o femeie cu F mare, în definitiv - aveai să-ţi spui, ca de fiecare dată după ce se închidea uşa în urma ei şi rămâneai singur - Sarah, o curvă! O curvă, fiindcă ştiai că ţi s-ar fi dăruit fără reţinere, în fel şi chip, aşa cum ai fi dorit tu, numai să-şi păstreze postul, dar tu nu i-o ceruseşi niciodată şi nici nu aveai să i-o ceri, nu, tu aveai femeile tale, mult mai bune decât Sarah, era şi Sarah bună, dar nu făcea parte din clasa ta socială, era cu trei trepte mai jos, era, în fond, o secretară, o simplă secretară şi tu nu aveai voie să te cobori până acolo, oricât de excitantă ţi s-ar fi arătat, nu, nu merita!

Cafeaua se odihnea acum, nu, fir-ar să fie, se răcea pe biroul tău, iar tu orbecăiai în nenorocita asta de colcăială, între viermii ăştia care nu-şi dădeau seama că tu întârzii şi le strigai, din când în când, nervos: "Faceţi loc, la o parte, tâmpiţilor! Ce naiba se petrece-aici?!". Iar unul, din faţa ta, din stânga ori din dreapta ta, simţindu-se tâmpit, îţi răspundea, întorcând capul, căci în înghesuiala aia nenorocită n-ar fi avut cum să-şi rotească trupul chiar dacă ar fi vrut, şi sigur ar fi vrut, ar fi vrut chiar să-ţi altoiască una, să-ţi vadă sângele şiroindu-ţi pe bot, să se îmbete de fericire, sadicul, fanaticul, îţi zicea: "Tacă-ţi fleanca, mă, dumnezeii mă-tii!". Iar tu tăceai, continuând să ataci pe muteşte cu coatele, cu genunchii, cu tot trupul tău ascuţit, fusiform, mai lung decât al multora, printre cele mai lungi trupuri din Mega-Town, fuseseşi invitat, când erai mai tânăr, la o emisiune a Hollo-V-ului tocmai datorită acestei particularităţi. Nu erai slab, erai bine proporţionat, iar acest lucru te făcea pentru ceilalţi un uriaş, un... Gulliver, ha-ha, auzi, Gulliver, şi-ţi ziceai ce prost ai

fost că nu i-ai pocnit tâmpitului una după ceafă, de la înălțimea ta, măcar așa, să simtă cu cine are de-a face, idiotul, măgarul, sadicul...

Trebuia să ajungi la margine, să părăsești calea asta de rulare, era mult prea aglomerată, ce aglomerată?, îți bați joc?!, era o viermuială, toți erau niște viermi, viermi albi, micuți, colcăind vremelnic, iar tu, cu statura ta, te detașai față de ei, viermii albi, precum o râmă roșie, lungă și groasă, de-aia de bălegar, puțind îngrozitor. Viermi, râme roșii, bălegar, împuțiciune, cuvinte dragi aparținând limbii pe care o vorbești cu adevărat, întotdeauna ți-a plăcut să le folosești, să vorbești așa, urât, scârbos, nimeni nu știa că tu așa-ți vorbești și nimeni nu trebuia să afle, era plăcerea ta și basta...!

De când exista Mega-Town-ul, era o vârstă apreciabilă un mileniu și jumătate, da, parcă tu așa știai, orașul funcționa de peste 1500 de ani, nimeni, așa știai, nu părăsise granițele sale energetice. Nu aveau ce să caute afară, nici nu exista un "afară", pe cuvântul tău dacă exista, poate doar pământ pârjolit, praf rămas după războiul nimicitor din trecut. Atât și nimic mai mult. Viața în Mega-Town era minunată, tu așa o considerai, așa ai considerat-o, până acum, când oile, animalele astea din staul, se îndeasă în jurul tău, buimace, strigând toate deodată, dar nu același lucru și, de aceea, neinteligibil. Numai un murmur confuz îți ajunge la urechi, punctat când și când de câte o înjurătură mai sonoră, ori mai domoală, sau mai colorată,un murmur din care nu pricepi mare lucru și de altfel ai mai spus-o o dată, nici nu avea vreo importanță ce vroiau ei, ele, animalele...

Tu trebuia să ajungi la margine, să părăsești banda și, pentru a-ți atinge scopul, te foloseai de ce puteai, coate, genunchi, umeri, șolduri... Împingeai, te strecurai, cât mai aproape de margine, hai, încă un pas, încă unul, ăștia nu erau pași, avansai cinci spre dreapta, încotro mergea curentul și de-abia zece-cincisprezece centimetri înainte, ăsta era pasul. Avansai împingând, bușind, bodogănind în barbă cuvinte fără înțeles. "Ce faci, mă, cămilă?", ți-a zis una. "Ți s-a făcut?... Te urci pe mine?!". N-ai mai apucat să-i răspunzi, îi pregătiseși un răspuns pe cinste, altul a fost mai rapid, unul de lângă ea, cu care se mai ciondănise înainte. "Pe cine să se urce, caracatițo, nu vezi cum arăți?! Mai ziceam, dacă erai una mai..., da' așa?!" A slobozit un hohot scurt de râs, câteva gâlgâituri, numai râs nu era ăla, după care l-ai auzit din nou pe tip continuând: "Țâțele și curu' le-ai lăsat acasă...!?". Ai zâmbit un pic și ai apreciat din priviri distanța până la margine. Zece-doisprezece metri, asta însemna că în douăzeci-treizeci de minute puteai scăpa de nebunie, cu adevărat o nebunie, ce mama dracului se întâmpla, la urma urmei?!! Și de ce se adunaseră toți stupizii-ăștia pe calea asta de rulare??!

"Robbson!!", ai auzit un glas. Era numele tău, te numeai Robbson și ai întors capul spre locul de unde ți se păruse că a strigat glasul. "Hei, Robbson, aici!". Ai văzut ridicându-se o mână - oare cu ce eforturi! - din masa colcăitoare, și ai zărit-o! "Imposibil", ți-ai spus, "este imposibil să fie ea!...". Doar părăsise Mega-Town-ul cu cinci ani în urmă, căutând liniștea în Big-Town, un adevărat sătuc pe lângă megalopolisul în care te aflai. Și spusese că nu se va mai întoarce niciodată. Iar acum revenise...

"Charllene!??", ai strigat și tu, încercând să acoperi zgomotul de fond emis de gloata viermuitoare din juru-ți. "Tu ești?!".

Mâna întinsă în sus a dispărut brusc, parcă suptă de mulțimea nebună, dar ai auzit răspunsul: "Daaa!!". Și i-ai recunoscut și glasul...

Numai ea putea spune "Da" în felul acela, numai glasul ei avea intonațiile acelea calde, insinuante, atât de plăcute. Frumusețea îi era îngerească și-ai suferit din nou, în acea clipă, amintindu-ți serile, zilele, nopțile petrecute împreună...

"Charllene!??", ai chemat-o din nou, cuprins de dor de ea, și ai uitat, ți-a ieșit din minte că vrei să ajungi la margine. "Charllene!... Charllene!... Charllene!...", îți urlau creierii, treziți parcă dintr-o beție și aruncați în alta, mai puternică, mai devastatoare, beția frumuseții, a frumuseții unui nume de femeie, a frumuseții chipului ei, a frumuseții ochilor ei, a frumuseții buzelor ei întotdeauna umede...

Se afla la peste douăzeci de metri în dreapta ta, douăzeci de metri, cum Dumnezeu aveai să ajungi la ea prin mulțimea de dobitoci?! Simțeai nevoia să o ai alături, trebuia să o simți alături, trecuseră cinci ani, cinci ani, patru luni și... șase zile, atâta timp de când nu o mai văzuseși, ah!, ce înseamnă memoria atunci când în joc sunt cifre pe care le reții doar legate de evenimente majore din viața ta!?, îți spui, iar plecarea ei a fost pentru tine, va rămâne pentru tine, unul din evenimentele majore din viața ta, la fel cum ziua de azi, simți asta, se va constitui într-un eveniment epocal... Revenirea ei, a EI, a Charllenei! Nu mai poți suporta distanța acea oribilă care vă desparte, doar douăzeci de metri, atât, numai atât, fir-ar să fie!

"Charllene!!!", o mai strigi o dată, să fi sigur că nu o mai pierzi și te repezi cu furie în masa de trupuri ce te înconjoară. "Băăă!", îți zbiară, la rândul lui, un bărbos peste umăr, "ce faci, îmi spargi timpanele?! Las-o dracului acum, o aranjezi diseară, în pat, acasă, ca tot omul...". Nu rezisti, nu te poți stăpâni, și-i arunci cuvintele cu obidă, printre dinții din față, împroșcându-l intenționat cu

salivă: "Pieri din calea mea, pui de curvă...!!". Dar nu apuci să termini, animalul, puiul de curvă, mă-sa a fost o căţea, cu siguranţă a fost o căţea, îţi propteşte - cum dracului a făcut-o cu atâta forţă în înghesuiala asta?!, mai ai timp să te întrebi - îţi propteşte, câinele, un genunchi în boaşe, durerea săgetează şi vrea să te îndoaie, dar nu ai cum să te apleci, nu e loc, ai vrea să ţipi de durere, simţi cum îţi ard rinichii, suferinţa a urcat în ei, animalul care te-a lovit reuşeşte să se îndepărteze cu vreun metru şi jumătate, se pierde în mulţime, cum mă-sa reuşeşte?!, te întrebi, îl laşi în plata Domnului şi încerci să respiri mai liniştit. Durerea porneşte să se risipească, te laşi condus de valul uman în ascensiune, cauţi să o descoperi din priviri pe Charllene. Nu o zăreşti, nici nu-i de mirare printre zecile de mii de oameni de pe această cale. Vrei să o strigi, dar nu ai forţă în glas, fiul de căţea, câinele ţi-a stors-o pe toată şi renunţi. O mai cauţi din ochi, dar animalele sunt în continuă mişcare şi realizezi că nu putea rămâne în locul unde o văzuseşi prima oară. De fapt, totul se mişcă, nu-ţi poţi alege ca reper un punct fix, sunt prea mulţi viermi, prea mare colcăiala, de unde atâţia?, te întrebi, şi unde se duc?!. Ochii îţi fug spre celelalte căi de rulare şi constaţi că sunt goale! Goale, nici un om pe ele, ca niciodată, ca niciodată în aceşti 1 500 de ani de când

Desen de Victor Sfîrlea

există Mega-Town-ul...! Goale!... Cuvântul îţi răsună sinistru în minte, îţi răspândeşte în suflet un sentiment pe care de mult, de foarte mult timp l-ai uitat, un sentiment căruia nu îi poţi da nume, o senzaţie, ceva între teamă şi curiozitate, între iubire şi repulsie. Iubire?! Charllene!

"Charllene!!", urli cât te ţin plămânii şi constaţi cu plăcere că ţi-a mai venit glasul. Priveşti la zece-cincisprezece metri în faţa ta şi mai strigi o dată: "Charllene!!!". Una din dreapta îţi şuieră în ureche: "Hei, lunganule, mai încet, las-o moartă, cine ştie cine-o ţine-n braţe-acum!?". Cauţi să te abţii de astă dată, dar tot îi strecori două vorbe printre măsele: "Taci, fă!". Te pregăteşti să mai strigi o dată, însă din stânga, două braţe subţiri se prind de gâtul tău şi glasul binecunoscut al femeii îţi răspunde: "Sunt aici!".

O priveşti năuc, pierdut, nu-ţi vine să crezi că e ea. Dar e chiar ea! Şi iar o priveşti şi-i şopteşti, continuând să dai încet din picioare în ritmul lent al masei de oameni spre înainte: "Charllene... tu eşti!?". "Eu...", îţi răspunde, răspunsul îţi pare prea sigur, prea ferm faţă de răspunsurile Charllenei de altă dată. Nu are însă rost să te îndoieşti, e fosta ta femeie, omul lângă care ai trăit doisprezece ani, cu care ai împărţit necazuri şi bucurii, dar care, totuşi, după doisprezece ani, te-a părăsit. De ce a făcut-o?! Ţi-a spus-o clar atunci, însă, cu toate că ai avut cinci ani la dispoziţie, nu ai putut accepta, ca pe o realitate, motivul invocat de ea.

Afirmase, nici mai mult, nici mai puţin, că Mega-Town-ul o oboseşte! Dorea ceva mai mic, un orăşel, o aşezare pierdută, un loc mai retras, departe de stresul de zi cu zi al uriaşei metropole. Multă vreme ai crezut că este numai un motiv pentru a scăpa de tine. În adâncul sufletului mai crezi şi acum acest lucru, cu toate că reîntoarcerea ei vine să-ţi confirme contrariul. "Oraşul mă oboseşte...", aşa spusese. "Mega-Town-ul mă ucide, vreau libertate, vreau afară!". O bătuseşi atunci, dăduseşi în ea, o loviseşi pentru prima oară, dar îţi ieşiseşi din pepeni, aveai motiv, căci *afară* însemna moartea, iar tu o iubeai prea mult pentru a o lăsa să moară. Se supărase groaznic pe tine, însă nu-ţi păsa, te durea pe tine undeva de supărarea ei, nu o credeai în stare să plece aşa, fără să te anunţe, de fapt nici nu crezuseşi că va pleca cu adevărat. Ţi-o închipuiseşi slabă, dar nu fusese. Te părăsise într-o zi, când erai la slujbă, tu ai aşteptat-o trei după aceea, apoi ai anunţat dispariţia ei. Organele de ordine nici nu s-au sinchisit, era probabil vreo glumă a vreunui smintit, cum dracului să dispară cineva în Mega-Town?! Peste alte trei zile ai primit mesajul ei din Big-Town. Se afla acolo, într-un orăşel micuţ, departe, şi - poate - mai fericită. Ţi-ai zis că îi va trece repede, că o vei avea curând, din nou, lângă tine, dar iată că anii trecuseră, cinci şi jumătate...

Şi acum, azi, când te duceai la slujbă, în această zi, norocoasă?, ghinionistă?, te-ai urcat pe-o cale de rulare, aceeaşi cale de rulare ca întotdeauna şi treptat-treptat te-ai pomenit înconjurat de oameni... Nu ştii ce se petrece, nu ai idee, toţi se împing spre înainte, tu, mai înalt, vezi marginea şi vrei să ajungi la ea, Charllene te strigă, nu-ţi vine a crede că este ea, o zăreşti, încerci să ajungi în apropierea ei, o strigi, la rândul tău, dar un câine, fiu de căţea, îţi turteşte boaşele cu obidă fiindcă i-ai spus ce este, una râde de tine, cu toţii sunt nişte animale, avea dreptate Charllene când zicea că toţi au devenit animale, gândul nu le e decât la sex, sex şi iar sex, câini şi căţele, curve şi masochişti...

Charllene e lângă tine, o vezi, o miroşi, o simţi în braţe, îi auzi glasul atât de drag şi simţi că trăieşti din nou, că totul se va schimba de acum încolo, da, ceva trebuie să se schimbe, dar ce anume?!, schimbarea pluteşte în aer - de dimineaţă, când ai plecat de-acasă, ai avut o presimţire, însă nu ai luat-o în seamă, de obicei nu iei în seamă asemenea lucruri -, ceva se petrece, nu ştii ce, nu te-a interesat, deloc nu te-a interesat, ai trăit ca un pustnic în aşteptarea Charllenei, petrecându-ţi cei cinci ani scufundat în muncă, fade distracţii şi curve, alternându-le după voie, cum îţi plăcea, cum îţi venea mai bine, fără să te intereseze ce-i în jurul tău...

Dar acum Charllene a venit, de ce a venit?, de ce acum?, te întrebi şi-ţi zici că vei afla răspunsul, curând îl vei afla, lumea, lumea asta, miile, zecile de mii, pe celelalte căi nu mai e nimeni, sutele de mii, toate aceste trupuri, toate aceste suflete, se îndreaptă spre ceva, spre undeva, şi-ţi întrebi soţia, acum liniştit, deodată îţi dai seama că toţi în jurul tău s-au potolit, nu se mai împing, nu mai fac gălăgie, doar un murmur confuz răzbate din urmă, de departe, nu se mai înjură între ei, totul e calm, o întrebi deci pe soţia ta: "Ce se petrece?!". Iar ea, surâzând fericită, îţi răspunde lipindu-şi buzele calde de urechea ta aplecată spre gura ei: "Mergem spre LIBERTATE! Cupolele au fost deschise, Ronallds, cupolele Mega-Town-ului... Mergem *AFARĂ!...*".

Un fior îţi strânge stomacul, simţi frica un moment străbătându-ţi fiinţa, dar priveşti în jur şi-i vezi pe toţi zâmbind fericiţi şi atunci înţelegi că faci parte dintre ei, îţi aduci aminte că eşti unul de-al lor şi trăsăturile ţi se destind. Şi aştepţi, alături de soţia ta, să fii unul dintre miile, dintre sutele de mii, dintre milioanele de oameni care, după o mie cinci sute de ani, au şansa de a reclădi civilizaţia pe o planetă distrusă...

LUCIUS SHEPARD

La frontieră

Chapo: arătos, douăzeci şi trei de ani, cu trăsături aztece, păr negru, piele arămie. Stătea pe treptele cârciumei, privind focul pământean al frontierei: o perdea tremurătoare de energie, roşie ca sângele, care părea că se înalţă până la stele mai înainte de a se contopi cu cerul nopţii. Era atât de strălucitoare încât de acolo, din deşert, puteai să o vezi de la o depărtare de multe mile, o cicatrice strălucitoare întinzându-se din Texas până în California, trecând prin vechile oraşe Tiajuana, Nuevo Laredo, Mexicali şi încă vreo zece douăsprezece alte localităţi, toate formând acum un singur oraş de baruri şi mahalale, licăriri de pistoale şi străfulgerări de cuţite, curve burtoase, peşti fără viitor şi diverşi *gringo* pe care viaţa îi ducea acum la vale, veniţi din zonele bogate ale Americii: aceasta era Coaja. Lui Chapo îi plăcea să se gândească la el însuşi ca fiind o parte din acest mârşav foc roşu aprins. Cel puţin aşa fusese până acum trei zile, când trecuse dincolo şi se întorsese cu această *gringa*.

Acum nu mai ştia cu siguranţă ce-i place.

Cineva aruncă o sticlă înspre frontieră şi Chapo îi urmări traiectoria. Din punctul de impact şerpuiră fulgere violete, răspândindu-se în jur. Aruncă un om şi-ai să obţii culori ceva mai strălucitoare dar rezultatul va fi acelaşi.

Zap!

Şi fără cenuşă.

Chapo pescui o pilulă energizantă - o "săritoare" - din buzunar şi o înghiţi pe uscat. Ridică sacoşa croşetată din aţă pescărească, plină cu cutii, şi o porni spre casă. Muzica se revărsa din baruri aţâţătoare, ritmându-i paşii, zvâcnindu-i necontrolat braţele în scurte lovituri de karate. Hârburi de prin anii '90 huruiau pe lângă el, cu feţe negroide în spatele volanului. Duhoare de marijuana, putoare de grăsime prăjită. Lumina roşie strălucea peste tot, umbrele erau bine conturate, ca şi cum s-ar fi aflat în iad.

La uşa barului lui Echevarria era mare înghesuială, deci o altă ţărăncuţă era pe "fir". Copila vreunui fermier care nu avea destui bani s-o hrănească şi atunci o vânduse lui Echevarria. O fată cu pielea ciocolatie, goală-puşcă, cu electrozi argintii conectaţi la tâmple. Cu creierii prăjindu-i-se în fum de plăceri dansa, zmucindu-se aiurea pe bucata liberă de podea iar bărbaţii o pipăiau, râzând când ea se uita în jur cu privirea goală, încercând să-i vadă. Mai târziu, când va obosi, o vor duce în camerele de sus şi o vor scoate la vânzare: tarif piperat pentru câteva clipe de plăcere. Dacă aş fi deştept, se gândi Chapo, ţi-aş vinde-o pe *gringa* lui Echevarria. Dar "firul"... ăsta îl făcea să nu se mai simtă părtaş cu cei de pe Coajă. Ştia că nu i-ar putea face niciodată una ca asta.

Pe zidul barului era lipit un afiş cu fotografia *gringăi*. Păr blond încadrând o faţă de înger. O cam nedreptăţea însă; nu i se vedeau bine ochii. La prima vedere păreau albaştri, apoi verzi, apoi vedeai că au în ei toate culorile, ca opalele; cu stropi verzui şi aurii, şi castanii. Ochi fără asemănare. Sub fotografie era numele, scris cu litere mari, negre: Anise. Exact la ceea ce te-ai fi aşteptat din partea unei gringa: să porţi numele unei băuturi. Litere şi mai mari anunţau recompensa: douăzeci şi cinci de mii de dolari. Acum toată lumea era în căutarea ei; Chapo nu avea cum să o scoată din ascunzătoare până când nu se vor fi liniştit lucrurile.

— Hei, Chapo!

Rafael se desprinse din mulţime şi i se alătură. Un tip mare, durduliu, cu câteva rânduri de guşi, păr şaten şi cârlionţat. Se lua de Chapo de fiecare dată când îl întâlnea, fără nici un motiv serios, doar aşa, ca să aibă ce face.

— Omule, ar trebui să intri să vezi! În noaptea asta au o gagicuţă foarte bunuţă "pe fir".

— Dă-i în mă-sa! Chapo mai luă o "săritoare". Nu-mi place rahatul ăla.

— Cel puţin ea o să se distreze, zise Rafael şi rânji. Cel puţin ea o s-o sfârşească repede... nu încet, ca tine - continuă, arătând spre buzunarul bluzei, unde Chapo îşi ţinea pilulele.

O străfulgerare de furie chimică şi Chapo îl doborî cu o lovitură. Celălalt îşi pipăi gura şi în mână îi apăru un şiş.

— O.K. spuse. Vrei s-o termini mai iute? Cum vrei, bărbate.

Toată lumea îi privea, dorind să vadă ce se întâmplă, iar apăsarea privirilor acelea negre îl

făcea pe Chapo să se simtă degajat, puţin nepăsător faţă de propria viaţă. Era gata să-şi scoată şi el şişul, dar amintirea *gringăi* îl făcu să se oprească.

— Haide, bărbate! zise Rafael, ţopăind înainte şi înapoi. Hai!

— Poate mai târziu, răspunse tânărul..

În spatele său izbucniră fluierături batjocoritoare.

— Care-i treaba? zâmbi Rafael simulând câteva atacuri, din ce în ce mai aproape.

Chapo se întoarse pe jumătate, apoi îşi repezi sacoşa plină de cutii cu sucuri de fructe, lovindu-l în falcă.Rafael căzu, moale, cu faţa în praful drumului.

Fluierăturile se întrerupseră şi, în timp ce mulţimea se împrăştia, vreo doi se opriră ca să scuipe pe grăsanul lungit pe jos.

Chapo locuia la marginea deşertului, acolo unde se termina Coaja. Într-o ruină din piatră albă, fără ferestre şi fără uşi. Intră şi se opri preţ de un minut ca să se asigure că nu-l urmărise nimeni. Fiecare din ramele ferestrelor era un petec de întunecime albastră stropită cu stele aurii.

Când se convinse că era singur, se duse în camera din dos. Era plină de moloz. Îngenunche şi bătu de trei ori în podea. Mai aşteptă un timp, apoi ridică o bucată mare de moloz lipită de o placă metalică aproape de mărimea unui capac pentru gurile de canal. Aruncă în golul de dedesubt o scară din sfoară care stătuse ascunsă sub sfărâmături Coborî puţin şi-i acoperi gaura la loc.

— În regulă, spuse după ce coborî pe podea.

Scrâşni un chibrit, apoi aprinse o lumânare. Două lumânări. Începu să o desluşească - înspre peretele opus, stătea pe o saltea pătată, cu picioarele strânse sub ea. Faţa îi era plină de negreală iar părul auriu atârna în şuviţe murdare. Purta jeansi şi o bluză albă, ruptă.

— Ţi-am adus ceva fructe, îi spuse, arătându-i sacoşa. Nişte suc.

Fataa nu păru să audă ceea ce-i spusese. Obrajii supţi o făceau să pară mai bătrână... şi gura aceea mare, semăna cu un model dintr-o revistă de modă. Dar el bănuia că nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Poate nouăsprezece.

Aşeză sacoşa lângă ea şi se aşeză ceva mai departe. Lumânările aruncau umbre mişcătoare peste praful înconjurător. În spatele ochilor săi fâlfâiau aripi negre, făcând camera şi mai întunecată: "săritoarele" îi jucau feste.

— Te rog, spuse ea, obosită. Vrei să mă ajuţi?

— Asta şi fac.

— Nu, vreau să spun: vrei să mă ajuţi să mă-ntorc? Vocea ei se sparse şi el se rugă în sinea lui să nu înceapă din nou să plângă.

— Ţi-am mai zis. Taică-tău dă prea mulţi bani. E tipi care te caută peste tot. Dacă văd o gagică bătrână şi grasă sunt în stare să i se uite sub fuste să vadă dacă grăsimea e adevărată. N-am ajunge niciodată până la "Imigraţii". Şi ştii ce se-ntâmplă dacă te prinde careva? Or să te aţâţe, or să te pipăie... aici - îşi ciocăni pieptul. Şi-apoi or să zică "Hei, de ce n-am gusta noi din ce-avem aice, mai-nainte de-a lua banu!" Şi dac-au gustat ei or să te dea la toţi să guste, şi uite-aşa, în curând n-ar mai rămâne destul ca să merite recompensa. Asta-i mişcarea pe Coajă. Oamenii gândesc pe urmă.

— Am putea chema poliţia, am...

— Poliţia! Rahat! Aia-s mai rău. Te-ar ţine un timp, ca să-ncaseze recompensa. Poate c-ar trimite un degeţel lui tac-tu, sau ceva, acolo. Şi când or avea banii ţi-ar face la fel. Ai răbdare şi am să te scap eu.

Ea rămase holbându-se la el pentru o clipă, deznădăjduită. Apoi se întinse după sacoşă.

Şezând ghemuit pe podeaua prăfuită a pivniţei, Chapo privea în gol, gândindu-se la traversare. De mult timp intenţionase să o facă , cu gândul la banii ce puteau fi găsiţi în statele alăturate. Acum Moro îi oferise şansa. Moro avusese unul din tuburile alea carea aruncau fire luminoase cu care se puteau face găuri în materia strălucitoare, roşietică, din jur. Găuri de mărimea unei uşi, care durau câteva secunde şi apoi se închideau la loc. Într-o singură noapte reuşiseră să fure atâta bănet cât nu văzuse Chapo în toată viaţa, iar pe drumul de întoarcere către punctul de traversare o zăriseră pe fată, prin geamul unei magazii, zăcând pe podea, legată şi cu căluş în gură. Fusese răpită de către una din bandele ce acţionau la graniţa statului şi care acum negociau recompensa cu tatăl, foarte bogat, al fetei. Moro zisese să o ia cu ei. La punctul de trecere, Chapo şi fata traversaseră primii. Se ascunseseră în dosul unui rezervor, aşteptându-i pe ceilalţi. Însă aceştia nu trecuseră. I se păruse lui că aude un strigăt, dar era greu să fie sigur, din pricina bâzâitului şi pâlpâitului frontierei, foarte puternice în locul acela. Când şi-a dat seama că ceilalţi nu vor mai apare, o luase pe *gringa* şi o ajutase să fugă până la el acasă. Ajunseseră când se crăpa de ziuă, şi străzile erau încă goale; avuseseră noroc că ajunseseră şi atunci.

— Chapo?

Poate că *ar trebui* s-o vândă. Ce dracu' era cu el de-o ajuta? Dacă lucrurile ar fi stat pe dos, ea n-ar fi făcut-o. Era un târtan pentru ea. Un gunoi.

— Chapo!

Îşi ridică privirea. Ea zâmbea: era un zâmbet fals, dar se bucura să-l vadă.

— Da?

— Îmi pare rău. Ştiu că tu vrei să mă ajuţi.

Numai că... Mi-e frică, ştii...

Chapo încuviinţă cu un mormăit.

— Poţi să stai aici, dacă vrei. Îi indică un loc lângă ea, pe saltea.

— Mi-é bine aici.

— Nu poate fi prea comfortabil. Haide, te rog. O să mă simt mai bine.

— În regulă.

Se trase lângă saltea şi se aşeză chiar la margine. Ea chicoti, tachinându-l, spunându-i că poate veni mai aproape, şi continuă să vorbească.

Nu făcuse un duş de trei zile şi încă mirosea plăcut. Chapo examină, cu priviri furişe, cele două umflături pe care bluza ei le făcea în dreptul pieptului. Nu avea sâni mari, dar putea să-şi dea seama că au forme frumoase. I-ar fi plăcut să-i mângâie. Se spunea că toate sunt la fel, dar ea ar fi stânjenită, cu siguranţă. Trupul ei plin de după amieze leneşe şi dulciuri costisitoare. Fermitate şi catifelare - o adevărată călătorie într-un Cadillac. S-ar cufunda pentru totdeauna în carnea ei blondă.

Ea se trase mai aproape, spunând că-i este frig, iar el ştiu ce avea de gând, ce se va întâmpla. Apoi faţa ei se apropie de a lui, cu buzele umede şi întredeschise, privind ameţită:

— Oh, Chapo... Chapo!

Limba ei i se insinuă în gură, iar mâna lui cuprinse unul din acei sâni... Moale. Genul de moliciune care te ameţeşte cu dulceaţa vârfului întărit.

Ca un prost, o dădu la o parte.

— Putem s-o facem, îi spuse, cu răsuflarea întretăiată, putem s-o facem, da' n-am să te scot d-aci mai-nainte de-a ştí că-i sigur.

Pe faţa ei se putea citi dezamăgirea şi umilirea. Ce se-ntâmpla cu el? De ce n-o înhăţa să-i cureţe învelişul şi-apoi să consume miezul? Era exact ceea ce dorea. Dar poate că nu de asta avea nevoie, poate cu ea voia să se întâmple de-adevărat. Ceea ce, în realitate,nu se va întâmpla niciodată.

— Trebuie să ai răbdare.

— Răbdare! scuipă ea cuvântul. Cât timp? Până când vei găsi o modalitate de a mă folosi?

Asta îl înfurie.

— Ce-ai în cap? Crezi că n-aş putea scoate bani după tine şi acum? Curvă tâmpită! Te duc pe Avenida Juarez diseară dacă asta-i ce crezi. Îţi vând curul ăla slăbănog pân-o s-ajungă piele şi os d-atâta folosire.

Încercă să-l pălmuiască însă tânărul îi prinse mâna şi o împinse la o parte, aşa că se retrase iute la capătul opus al saltelei, aşteptându-se ca el să continue atacul. Pentru o clipă şi Chapo crezu că o va face, însă într-un sfârşit se mulţumi să repete:

— Trebuie să ai răbdare.

— Cât timp? întrebă ea, disperată.

— Nu ştiu. Câteva săptămâni... asta dacă nu măreşte taică-tău recompensa.

— Câteva săptămâni... În gura ei, asta echivala cu eternitatea.

Chapo nu-şi dădea seama de ce ţinea atât să o salveze. Poate voia doar să salveze *ceva*, să vadă dacă *se putea* salva ceva. Însă nu era numai atât.

Asta-i necazul când te foloseşti de cuvinte, ideile tind să se micşoreze pentru a se potrivi calapodului vorbelor şi te fac să crezi că asta este chiar ceea ce ai vrut să spui.

Ea se întoarse cu faţa la perete, strâns ghemuită.

Chapo se îndoia că fata ar putea rezista încă două-trei săptămâni. Într-o bună zi ar putea face o prostie, cum ar fi să încerce să treacă frontiera de capul ei. Ar putea s-o lege, s-o drogheze. Într-un final, însă, ar scăpa. Chiar o văzuse plângând. Chapo îşi dădea seama că fata avea tărie. Nu era însă genul de putere care conta aici, pe Coajă.

— Poate-ar fi o cale, spuse el.

Nici o reacţie. Probabil că nu-l credea.

— Am să verific mâine.

Răspunsul ei fu un mormăit neinteligibil.

Era într-adevăr nebun de legat!

Nu avea chef să doarmă, aşa că mai hăpăi o "săritoare". În penumbră se mişcă ceva, iute, apoi totul încremeni. Lumânările erau pe sfârşite şi lumina părea să se adune în jurul *gringăi*, învăluind-o într-un nimb de lumină aurie, ca o vrajă. Începuse să respire profund ţi din când în când gemea în somn. Chapo studia felul în care jeansii i se mulau pe fese. Curbe netede, dulci, perfecte. Un cur "Made in America". Se întreba care fusese preţul, care erau secretele de fabricaţie folosite. Şi se mai întreba, iarăşi, ce visuri se înghesuiau în căpşorul acela auriu. Probabilşi coşmarele îi erau frumoase.

"Săritoarea" detonă şi Chapo se rezemă de perete, cu inima zbătându-i-se nebuneşte, un torent de gânduri josnice insinuându-se din focul roşietic al sângelui său înfierbântat.

Anise, îşi zise. Ce nume afurisit de tâmpit!

Ca şi Chapo, Herreira trăia în partea din dos a Cojii. Un moşulică bătrân, bătrân, cu ferestrele casei acoperite cu tablă şi încuietori mari la uşă. Îi era dator lui Chapo, îi era îndatorat până peste cap. Cu doi ani în urmă, un negustor, pe nume Ibanez, o luase pe nepoata lui în locul unei poliţă cu care îl avea la mână, iar Herreira îl rugase pe Chapo să fure hârtia ca să-i scape nepoata. Nu vorbiseră nimic despre răsplată, dar Chapo se încrezuse în Herreira, ştiind că va avea el grijă. Se furişase în casa lui Ibanez însă acesta îl surprinsese. Aşa că Chapo îi deschisese negustorului burta, cu şişul. După aceea nu fusese în stare să ceară un preţ pentru viaţa omului şi-i spusese lui Herreira că mai

devreme sau mai târziu o să aibă el nevoie de ceva. Vremea venise iar lui îi trebuia jeep-ul bătrânului şi hărţile deşertului, pe care tot acesta le avea. Urma să o treacă deşertul pe *gringa* şi s-o ducă la Huayacuatia, o staţiune pe malul Pacificului. Acolo avea să fie în siguranţă.

Faţa lui Herreira era ridată ca o coajă de copac, iar părul numai smocuri, şi alb. Însă se purta drept iar ochii negri erau încă limpezi. Nu prea avea chef să-şi rişte jeep-ul, însă târgul era târg şi, în plus, tot nu-l mai prea folosea. Fusese vopsit în alb, ca să se poată pierde pe suprafaţa deşertului. Îl ţinea într-o construcţie de chirpici lipită de casa lui. Herreira întinse hărţile pe capotă, îi arătă lui Chapo unde se află ascunzătorile, şi-i spuse că trebuie să conducă numai noaptea iar ziua să ascundă jeep-ul şi să doarmă între stâncile care răsăreau din nisip. In tinereţe, bătrânul fusese traficant de arme, pe care le aducea de pe coastă până pe Coajă, aşa că-l avertiză pe Chapo cât de periculoasă era traversarea.

— Dacă te-au zărit, ăla eşti, îi spuse, trecându-şi un deget peste beregată. N-ai un' să fugi. Mare noroc dac-o să reuşeşti, da' n-ai prea multe şanse.

— Care-ar fi?

— Şaizeci la patruzeci, în favoarea ta. Ceva mai bine, dacă nu-i lună. Da' tu o să ai.

Chapo studie harta. Frontiera era o linie roşie, întortocheată şi se văzu pe sine trăind acolo ca un gândac de bucătărie ascuns într-o crăpătură. Şanse: şaizeci la patruzeci. Nu părea a fi mai rău decât ceea ce înfrunta de obicei.

— Cum stau cu benzina?

— Ai un rezervor suplimentar. Ţi-ajunge să traversezi deşertul. Trei nopţi pe drum. Da' o să mai ai nevoie când o să-ncepi să urci dealurile. E-un sătuc aici, îi arătă. San Juan de la Fiebra. Ai auzit de el?

Chapo încuviinţă.

— Ei bine, uneori poţi să ... tratezi cu ei. Dacă treci, mai ai numa' câteva ore până la Huayacuatia.

Tânărul se întrebă - din nou - de ce dracu' făcea ceea ce făcea. Nu era o treabă prea isteaţă şi nici genul de nesăbuinţă care să te facă să te simţi mai bine. Renunţă, însă, să-şi mai pună problema. Nu mai conta motivul. Se angajase s-o facă şi, la urma urmei, poate că aşa îi era scris.

— S-aduci înapoi jeepul, spuse Herreira cât se poate de serios. Nu-l vinde dac-ajungi dincolo.

— De unde ştii c-am de gând să mă-ntorc?

Bătrânul hohoti, ironic.

— Rahat! Un' să te duci? Eşti ca şi mine, doar, eşti carne de frontieră.

— Poate, spuse Chapo.

— Poate, pă dracu'! se încruntă Herreira. Să-mi aduci înapoi bătrânica.

Prima noapte.

Au luat-o înspre sud faţă de frontieră. Solul deşertului strălucea alb. Din când în când, treceau pe lângă stânci enorme, indigo în lumina lunii, pe suprafaţa cărora rămăseseră parcă urmele strânsorii unor degete uriaşe - nişte adâncituri rotunjite săpate de vânt. Umbrele lucrurilor mai mici - cactuşi pipernîciţi şi bolovani - erau atât de întunecate încât ascundeau chiar şi obiectele care le produceau. Chapo era încordat. Simţea acele strălucitoare ale stelelor împungându-l în spate. Zgomotul motorului şi troncăniturile făceau imposibilă orice discuţie - *gringa* trebuia să ţipe ori de câte ori trebuia să-l oprească pentru a face pipi. Uneori o surprindea privindu-l şi atunci ea zâmbea. Nu era un zâmbet fals, ci unul ce părea să încerce o apropiere, să-l încurajeze, să-i spună ceva prietenos, iar el răspundea cu o înclinare a capului, gândindu-se la acest zâmbet până când zgomotul motorului reuşea să-i erodeze gândurile, lăsându-l doar cu grija condusului.

Ore în şir...

Cu o oră înainte de a se crăpa de ziuă, ajunseră la prima ascunzătoare, un bloc de piatră cât un munte, alb-rozaliu în lumina răsăritului. Pe faţa sudică exista o nişă suficient de mare ca să poată fi ascuns jeep-ul. Îl parcă

Desen de Constantin Jurcu

acolo, apoi îl mască folosind crenguţe rupte din tufişuri, după care se căţără pe stâncă până la o scobitură destul de adâncă de unde aveau vedere bună spre sud şi spre est. *Gringa* era surescitată şi avea chef de vorbă, însă Chapo o îndemnă să se culce. Băuputină apă, mâncă o jumătate de tortilla şi apoi se înveli în pătură. Chapo îi cumpărase o bluză nouă - azurie, cu un model cu frunze albe de hibiscus - şi cân, răsucindu-se în somn, pătura îi căzu de pe umeri, putu să-i admire sfârcurile înţepând materialul bluzei. Îi privi cum se ridicau şi se coborau, fără nici un gând, într-o doară, uşor excitat, până începu să picotească.

Când deschise ochii, nu-şi amintea cum adormise. Sudoarea curgea şiroaie pe el, iar fierbinţeala soarelui de amiază vălurea faţa deşertului, ca o ceaţă. Capul îi vuia, însă îi trecu repede. La poalele stâncii se afla un cactus aidoma unei coloane verzi şi ar fi putut jura că nu fusese acolo mai devreme, când ascunsese jeepul. Se spunea că în deşert trăiesc nişte *brujo*: putea fi unul din ei deghizat în cactus. Îşi aruncă privirile în jur şi o găsi pe *gringa* privindu-l.

— Bună dimineaţa, îl salută plină de voie bună.

Veselia ei îl cam călca pe nervi.

— Mda, bună.

Ce gust de rahat avea în gură! Hăpăi o "săritoare" şi o ajută să cu un gât de apă din bidon. Îşi scutură capul, alungând fumurile somnului. Scormoni în buzunarul pantalonilor şi scoase ceasul-brăţară. Era aproape unu. Încă şase sau chiar şapte ore de lumină. Îşi dori să fi dormit mai mult. În cap începu să i se înfiripe aceaşi veche întrebare: ce căuta el aici? Deşertul nu era un răspuns prea bun.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă fata.

— Mnn - oo...

Pistolul îl împungea în şale aşa că duse mâna la spate, îl scoase de sub curea şi-l aşeză alături de el.

Gringa îl privi surprinsă, însă nu spuse nimic. După un timp, însă, rupse tăcerea.

— Nu vrei să stăm de vorbă?

— La ce bun?

— Aşa, ca să treacă timpul mai repede.

Mai luă o gură de apă.

— Mdaa... sigur... În regulă.

Îl aşteptă pe el să înceapă, dar când văzu că nu are s-o facă, îl întrebă:

— De ce nu te-ai gândit de la început la asta? Vreau să spun la jeep şi la traversare. Nu pare să fie prea greu.

Nu voia să-i spună ce şanse le acordase Herreira.

— N-am idee.

— Ei bine, mă bucur că *ai făcut-o*.

Pentru un timp, tăcură amândoi, apoi tot ea începu:

— Ce vrei să fii?

— Hm?!

— Ce vrei să faci în viaţă? Eu studiez ca să devin dansatoare.

- Pentru aşa ceva n-ai nevoie să studiezi. Dansu-l înveţi din instinct, prin baruri.

— Mă refeream la dansul clasic.

— Ce-i aia?

— Jazz, balet... ştii tu...

Nu ştia, aşa că ea încercă să-i explice.

— Da' de ce vrei să faci asta? Care-i rostul?

- Pentru a crea frumuseţe.

El izbucni în râs, fără să ştie prea bine de ce.

— Nu cred că poţi să înţelegi..., începu ea, uşor iritată.

— Ba-nţeleg prea bine, o întrerupse şi continuă, măsurând-o cu privirile:Inţeleg destul de bine ce-i aia frumuseţe.

Fataa roşi, apoi îşi coborî ochii.

— Deci, ce-ai de gând să fii?

Ştia răspunsul, însă esenţa acestuia se ascundea în spatele prea multor cuvinte, într-o încâlceală neagră de propoziţii ameninţătoare şi mai ştia că nu va fi niciodată în stare să se descurce cu ele.

Răspunsul nu era un lucru, sau o slujbă, sau ceva asemănător, ci un fel de a fi. Era furios că nu era în stare să se exprime aşa că o repezi.

— Nu-s bogat, ca tine. N-am de ales.

— Ba sigur că ai.

— Nu-mi vinde mie rahatu' ăsta! Ce ştii tu?

— Ştiu că nu eşti obligat să rămâi în Coajă. Ştiu că dacă ai pleca s-ar putea să-ţi dai seama că ai de ales.

Se pregătea să o repeadă din nou când atenţia îi fu atrasă de un sunet firav, un huruit. Cercetă orizontul.

— Ce este? îl întrebă, alarmată.

— Un avion...zboară jos. Contrabandişti, probabil.

Apoi îl văzu. O scânteie argintie, la sud, care se dovedi a fi în final, un mic bimotor, cam la 70 de metri de sol. Uşa din spate era deschisă, o pată neagră pe argintiul fuselajului, şi în timp ce avionul se apropia, ceva căzu de acolo Ceva cu mâini şi picioare, rotindu-se nebuneşte şi rămânând răstignit pe pământ, la vreo cincizeci de metri depărtare, un X marcând comoara îngropată.

— Isuse! suspină *gringa*. Era un tip, nu-i aşa?

— Sau o tipă.

Avionul o coti spre est şi în curând dispăru din vedere.

— Poate mai trăieşte, spuse ea. Poate ar trebui să ne ducem să vedem.

— Du-te. Dac-ai chef de sânge du-te să vezi.

Şocată, cu trăsăturile împietrite de groază, rămase cu ochii pironiţi asupra siluetei imobile.

— *Poate* mai trăieşte.

— Şi ce dacă? Vrei să-l aduni şi să-l duci la spital? Cel mai aproape-i înapoi, în Coajă.

Corpul celui prăbuşit părea să se înnegrească şi să se topească în vălătucii de aer cald. *Gringa* îl mai privi puţin, apoi se retrase la umbră, încruntată.

După aceea, nu prea vorbiră.

Ultimele raze ale apusului lăsau o dâră de foc de-a lungul orizontului vestic de parcă acesta s-ar fi schimbat cu nordul şi în faţa lor s-ar fi aflat Coaja. Ce-a de-a doua noapte a trecut ca şi prima doar că luna a fost mai luminoasă şi *gringa* nu s-a mai ostenit să mai zâmbească. A stat tot drumul cu capul între umeri, jucându-se cu franjurii jeansilor; Chapo ştia că se gândea la tipul aruncat din avion şi se aşteptase să deschidă vorba despre el. Îi păru bine că n-o făcuse. Ce ar mai fi fost de spus? Că ar fi trebuit să verifice dacă tipul era mort? Rahat! Ar trebui să zică mersi că nu fusese ea. Moartea necunoscutului îi dăduse lui Chapo un sentiment de încredere: trecuseră două nopţi, fără a fi descoperiţi, iar deşertul luase viaţa altuia şi nu pe a lor. Erau semne favorabile. Realiză, cu surprindere că până acum nu-şi făcuse griji dacă vor ajunge sau nu la Huayacuatia. Problema supravieţuirii nu intrase în planul său; acţionase pur şi simplu din instinct. Acum, însă, ţinea să reuşească. Acum avea o speranţă.

Nu ajunseseră la o a doua ascunzătoare decât spre dimineaţă: o altă stâncă, o ciupercă uriaşă înaltă de vreo 40 de metri. Solul deşertic fusese erodat sub versantul estic, rezultând o surplombă adâncă, sub care Chapo băgă jeepul. Se grăbi apoi să-l camufleze, terminând chiar în momentul când mingea de foc a soarelui se ridica deasupra orizontului. Cotrobăind prin toate cotloanele, reuşi să stârnească un scorpion ascuns sub mizeria împrăştiată pe jos; îl strivi sub călcâi. Luară masa în spatele jeep-ului: fasole cu tortilla şi apă din bidon. *Gringa* îşi dădu cu apă pe faţă; arăta obosită în lumina rozalie a dimineţii, dar mult mai frumoasă decât cu o zi înainte, cu trăsături mai fine, de parcă şi-ar fi înlăturat stratul de mizerie care i le acoperise. Îşi acoperi apoi umerii cu pătura şi rămase privind soarele care răsărea.

Chapo nu se putea hotărî dacă să se culce sau să ia o "săritoare". Era obosit, însă dacă mai aştepta, şi se culca mai către amiază, ar fi fost mai odihnit pentru drumul care îl aştepta la noapte. Luase o pilulă din buzunar şi o rostogolea gânditor în palmă.

— Salut! strigă cineva.

Tânărul sări în picioare dar se lovi atât de tare cu capul de tavanul înclinat al grotei încât căzu în genunchi. Înşfăcă pistolul şi privi cu grijă afară, ascuns în spatele jeep-ului. Un indian bătrân, cu faţa ridată ascunsă sub o pălărie de paie, îmbrăcat cu pantaloni albi de bumbac şi cu o cămaşă soioasă stătea în faţa ascunzătorii lor, la vreo 10 metri. Când îl zări pe Chapo, îşi arătă palmele goale şi strigă:

— Bine aţi venit în casa mea!

— Cine-i? întrebă *gringa*, încercând să vadă peste umărul lui Chapo.

— Stai în spate! O împinse înapoi şi ieşi afară, în lumină.

— Bun venit! repetă bătrânul. Mă numesc Don Augustin. Şi tu?

— Chapo.

— Şi *gringa*... Pe ea cum o cheamă?

— Anise, răspunse fata, din spatele lui Chapo.

— Ţi-am spus să stai ascunsă! sări el ca ars.

— Nu-ţi fie teamă, chicoti Don Augustin, n-am să vă fac nici un rău.

În spatele lui, foarte aproape şi încadrându-l perfect, erau doi cactuşi mari; păreau spectrele verzui a doi soldaţi însoţitori. Dincolo de el, pustiul se întindea până la orizont. Chapo se gândi iarăşi la *brujo* despre care se povestea.

— Nu vreţi să veniţi în casa mea? întrebă Don Augustin. Au trecut mulţi ani de când n-am mai avut musafiri.

— Unde este? întrebă *gringa*.

— Casa mea? Inapoia voastră, arătă el spre stâncă. E răcoare înăuntru, şi am şi apă. Puteţi să vă spălaţi şi să vă odihniţi pentru restul călătoriei.

Chapo ridică pistolul.

— De unde ştii că mai avem de mers?

— Oh! ridică Don Augustin o sprânceană, ridurile exprimând acum buna dispoziţie, deci aţi venit ca să mă vedeţi? Sunt onorat.

— Rămânem aici, spuse tânărul.

— Eu vreau să mă spăl, interveni *gringa*, sfidându-l şi, mai înainte de a o putea opri, făcu câţiva paşi spre bătrân. Nu înţeleg cum e cu casa dumneavoastră.

— Stânca e găurită pe dinăuntru, răspunse Don Augustin. Oh, Senorita Anise, o să vă placă. E foarte frumoasă. Nu la fel de frumoasă ca dumneata, bineînţeles, continuă, înclinându-se galant. Pe aici, dacă vreţi să mă urmaţi...

— Nu, spuse Chapo.

Don Augustin se apropie cu câţiva paşi.

— Dacă aş fi vrut să vă fac vreun rău, aş mai fi venit oare la voi? Nu, aş fi aşteptat până când adormeaţi şi vă făceam bucăţele. Nu, Senor, sunt un om paşnic. Intrând în casa mea intraţi în sanctuarul în care mă rog şi trăiesc şi nu permit nici o violenţă în acest loc. Iar dacă ţi-e teamă de farmece, aici nu vei avea de înfruntat decât farmecul acestei pietre.

— Eşti *brujo*? întrebă Chapo.

— Nu mi-este aşa uşor să răspund la această întrebare. Don Augustin îşi dădu pălăria pe spate şi se scărpină în vârful capului; în ciuda vârstei pe care o arăta, avea părul negru ca pana corbului. Poate că sunt, poate că nu.

Dar chiar dacă sunt, mărturisesc că niciodată n-am căutat înţelepciunea....s-a întâmplat doar că s-a pogorât peste mine, şi la drept vorbind, nu prea am la ce s-o folosesc.

Chapo tindea să îl creadă, însă nu avea încredere în acest impuls, aşa că nu spuse nimic.

— Te rog, se agăţă *gringa* de braţul lui. N-o să ne facă nici un rău.

— Ascult-o Chapo, interveni şi Don Augustin, căci are înţelepciunea inocenţei şi pentru că acesta este un loc inocent, trebuie să asculţi de sfaturile ei.

Cuvintele îl făcură pe Chapo să creadă că bătrânul ştia totul despre ei, şi atunci, dacă avea atâta putere, era inutil să fie aşa circumspect.

— În regulă, zise, dar fii atent, omule! Fără şmecherii.

— Nu-ţi fie teamă, zâmbi bătrânul. Ai unpistol aşa de mare! Nu mi-aş pune mintea cu el pentru nimic în lume! Şi, făcându-le semn să-l urmeze, se grăbi să dispară după un colţ al stâncii.

Adăpostită sub o proeminenţă, pe partea de vest a acesteia exista o intrare îngustă coborând în întunecime. În timp ce Don Augustin rămase afară cu Chapo, care îl ţinea sub ameninţarea pistolului, *gringa* intră să exploreze locul. După numai o clipă îi strigă:

— Vino! Este *într-adevăr* frumos!

— Ţi-am spus eu, îi făcu Don Augustin cu ochiul.

Chapo îl împinse înaintea lui, ţinându-l strâns de cămaşă, şi intrară împreună.

Fu izbit de un val de aer rece şi pentru o clipă, până când ochii i se obişnuiră cu penumbra, frica îl copleşi; avu sentimentul că ar fi deranjat, prin apariţia sa, prezenţa inumană a cărei aură i se păru că o simte şi-şi trecu braţul în jurul gâtului bătrânului, pregătit să-l strângă. O clipă mai apoi, însă, deşi sentimentul prezenţei străine nu-l părăsise, se simţi împăcat cu sine şi în siguranţă. Treptat, interiorul se dezvălui din întuneric. Pe pereţi, lcam în dreptul punctelor cardinale, după cum i se păru, ardeau patru lămpi cu petrol, şi în lumina lor reuşi să vadă că centrul grotei - care era destul de mare, cam douăzeci de metri diametru şi vreo patru metri înălţime - era ocupat de oglinda unui bazin cu apă, pe care razele felinarelor se reflectau, unindu-se într-un halou auriu, ca o radiaţie energetică. Îngenunchiată la marginea lui, cu faţa întoarsă către ei, *gringa* părea o fiinţă magică surprinsă în timp ce bea apă.

— Nu-i aşa că-i minunat? îl întrebă, iar Chapo nu putu decât să aprobe, în tăcere.

Înşirate de-a lungul pereţilor se găseau stive de cărţi, saci plini cu grâu, grămezi de surcele pentru foc, un pat şi ceva ce părea a fi un altar pe care se odihnea un cub strălucitor. Tânărul se apropie şi văzu că în cub se afla un trandafir argintiu. De la un moment la altul, imaginea lui începea să tremure, apoi se solidifica din nou; plutea în vârtejuri strălucitoare de lumină emisă chiar de el şi se rotea încet.

— O hologramă, spuse *gringa*.

— Ah, interveni Don Augustin, deci asta era.

— Era? se miră fata.

— Aici totul se schimbă în propriul său ideal, răspunse bătrânul De asta şi stau aici, râse el. Să mă fi văzut înainte de a ajunge aici... Eram, într-adevăr, un tip josnic.

—Şi în ce se transformă? întrebă *gringa*, privind trandafirul.

— Cine poate spune? Voi privi şi voi învăţa. Însă este deja, un lucru foarte important. O luă de umeri şi o conduse câţiva paşi, către apă. Trebuie să te speli, Senorita Anise.

— Dar... se opuse ea, tulburată.

— Te deranjează prezenţa noastră?

— Eu... da...

— Iţi vom admira frumuseţea... nimic mai mult.

Don Augustin o împinse cu blândeţe către lac, apoi îl luă pe Chapo de braţ, îl conduse către cele două scaune de răchită aflate la capul patului şi-l îndemnă să se aşeze.

- Vrei puţin whisky?

Scoase din spatele scaunului o sticlă prăfuită şi două pahare şi umplu pentru fiecare câte o jumătate.

Chapo nu se putea abţine să nu o privească pe *gringa* aflată pe buza lacului, goală până la brâu, cu sfârcurile liliachii pe albul lăptos al sânilor.

— Formele femeii spuse Don Augustin visător, ridicând paharul; chiar şi în cele mai puţin perfecte întrupări sunt un miracol ce merită a fi contemplat.

Chapo bău, închizând ochii când focul băuturii îi arse gâtlejul. Auzi plescăitul apei şi fu dezamăgit că nu văzuse restul.

Bătrânul zâmbi.

— De ce nu-i spui pe nume?

Sigur acum se afla în compania unui *brujo*, Chapo nu se mai obosi să-l întrebe de unde ştia asta.

— Nu-mi place numele ei.

— Ţi se pare artificial?

— Mda, cred că da...

— Şi totuşi, i se potriveşte, nu-i aşa? Gândeşte-te la înţelesul cuvântului... Un lichid limpede, ameţitor, cu o aromă picantă, complexă. Ar trebui, într-adevăr, să-i foloseşti numele. Am convingerea că o vei face, curând.

Mai înainte ca Chapo să apuce să spună ceva bătrânul scoase o fiolă din buzunar şi o ridică în lumină. Înăuntru se afla un praf maroniu.

— Ai vrea să-ncerci puţin?

Lui Chapo i se trezi iarăşi neîncerederea.

— Nu iau droguri, omule. Crezi că-s tâmpit?

— Încearcă, o să ai nişte viziuni introspective care îţi vor da tărie spirituală.

Deschise flaconul şi-iturnă puţin în pahar.

— Nu demult, chestia asta era un drog foarte puternic, răsucea şi îmbârliga sufletul şi apoi, zile în şir te durea corpul. În locul ăsta însă, a devenit perfect şi, mai înainte de a reveni Anise te vei fi întors şi tu. Şi vei înţelege multe lucruri pe care acum nu le înţelegi... chiar dacă nu-ţi dai seama de asta.

Chapo nu se simţea obligat să bea, şi, totuşi o făcu. Bătrânul nu-i vorbise ameninţător, ci cu convingere. Încercă un scurt moment de teamă, apoi o senzaţie de ameţeală. Apoi totul redeveni ca înainte. Stând pe malul unui lac subpământean, într-o cavernă enormă, cu tavanul plin de stele. Aşteptând sosirea unei bărci aurii care îl va duce pe celălalt mal. Barca trase la mal, împinsă de vâslele unor bărbaţi cu piept musculos şi capete de vultur. Chapo sui la bord şi se aşeză între ei, în timp ce începură să vâslească cu mişcări line, prelungi. Vorba lor era ca o muzică şi, deşi nu înţelegea cuvintele separat, le pricepea sensul. Îl sfătuiau să fie stăruitor, tenace, să reziste tentaţiei de a greşi, să fie înţelept şi moral. În cele din urmă barca ajunse la celălalt mal şi tânărul păşi într-o lume atât de strălucitoare încât formele păreau să se modifice, făcându-se când mici, când mari, pe rând. Părea că umblă printr-o pădure de cristale vii, care creşteau şi se mişcau într-o ploaie de lumină. Era atâta strălucire încât nu-şi putea zări însoţitorul, cel care îl aşteptase pe ţărm, şi nici pe regele a cărui judecată urma să o înfrunte.

— Ei, n-a fost prea rău, nu-i aşa?

Chapo clipi, încercând să desluşească pereţii săpaţi în piatră, scaunele de răchită, bazinul aflat în penumbră, lângă care Anise, în picioare deja, îşi încheia nasturii bluzei.

— Omule, ce-a fost locul ăla?

— E dificil să iei hotărâri, chiar şi atunci când eşti bine informat, spuse Don Augustin luându-şi pălăria de pe cap şi trecându-şi mâna prin părul negru de om tânăr. Şi, desigur, nu te vei gândi la asta în momentele cruciale. Aminteşte-ţi asta, Chapo. Nu există lucrul care se cheamă fericire. Numai nebuni, cum este cazul americanilor, aleargă după fericire. Să-ţi foloseşti puterea cu înţelepciune - aceasta este singura fericire pe care o poţi cunoaşte.

Anise se îndreptă către ei. Îşi înclină capul şi îşi stoarse ultimele picături de apă din snopul auriu al părului. Pielea îi strălucea. Arăta proaspătă, ca nouă.

— Tocmai am avut un vis extrem de ciudat, spuse. Vreau să spun, eram trează dar aş putea să jur că am visat.

Cei trei mâncară prânzul pregătit de Don Augustin pe un foc pirpiriu - friptură înăbuşită şi tortilla - stând sub altarul trandafirului de argint. Fumul focului se ridica spre tavanul grotei de parcă ar fost tras de un curent de aer, însă Chapo nu putea vedea nici un horn.

Don Augustin le povesti despre vremurile când vindea pături la o tarabă pe şosea, la nord de Oxaca. Cum îi păcălea pe toţi *gringo*: Cum cunoscuse un scamator care fusese transformat în măgar. Cum odată, se îmbătase atât de rău cu *pulque* încât se pomenise în lumea beţivilor, acolo unde aleile se urcau pe pereţi, stâlpii felinarelor erau deseori telescopici, reflecţiile se dublau, iar umbrele se puteau transforma oricând într-un fel de cerneală şi să curgă la vale. În cele din urmă le făcu şi lor un culcuş din saci goi şi îi sfătui să se odihnească. Se întinseră amândoi, atât de apropiaţi încât aproape se atingeau, privind rotirile hipnotizante ale trandafirului argintiu, scăldat în acea stranie lumină emisă de el însuşi, şi curând adormiră tun.

Când se treziră, lumina apusului împurpură gura grotei Don Augustin nu era nicăieri prin preajmă însă, mergând spre ieşire, găsiră aşezate chiar la intrarea în grotă, două obiecte şi ştiură imediat că erau darurile lui.

Un cuţit cu mânerul roşu ca sângele şi o bluză pe care fusese brodat un trandafir argintiu. Fără nici cea mai mică urmă de stânjeneală, Anise îşi scoase bluza cumpărată de Chapo şi o îmbrăcă pe cea nouă. Abia după ce se închise la nasturi păru puţin încurcată, însă tânărul se prefăcu că nu observase nimic. Ocoliră stânca până la jeep, urcară şi se îndreptară spre vest, spre un orizont brăzdat de dâre purpurii şi mov,m pe care începeau să se arate primele stele ale nopţii.

Ajunseră la ultima ascunzătoare cu câteva ore înaintea răsăritului. Era cea mai mare stâncă dintre toate pe care le întâlniseră, părând un lanţ muntos în miniatură, cu câteva vârfuri şi pante. Dincolo de ea se ivea primul dintr-o serie de dealuri maronii, presărate cu cactuşi ca nişte tuburi de orgă. De-a lungul secolelor vântul săpase un adevărat fiord într-o latură a stâncii şi acolo îşi parcară maşina, după care o acoperiră cu *mesquite*. Urcară apoi cel mai mic dintre piscurile acelui munte miniatural şi se adăpostiră într-o mică adâncitură, de unde puteau vedea în toate direcţiile, pe o rază de câţiva kilometri. La nord, est şi sud totul era liniştit. Sub luna plină, deşertul apărea ca o câmpie albă pătată de mii de umbre. La vest însă, printre dealuri, se putea zări o licărire verzuie. Privind-o cum pâlpâie şi dispare, Chapo simţi cum i se zbârleşte părul.

Anise se dădu mai aproape de el.

— Ce-o fi acolo?

— De-acolo trebuie să facem rost de ben-

zină.

— Satul? Părea speriată.

— San Juan de la Fiebra. O grămadă de nebuni împuţiţi. Acu' câţiva ani un *gringo* le-a adus droguri de dincolo de frontieră. Cele mai ale dracu' feluri. Şi mai propovăduia şi religia asta dubioasă... adică îl au şi pe Isus, dar şi alţi zei... Trebuie să te porţi cu grijă p-acolo, în orice caz.

Ea privi fix către dealuri, cu ochii îngustaţi ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unui obiect îndepărtat pe care tânărul nu-l putea zări.

— O să fie bine, spuse sec. Am ştiut asta de când l-am întâlnit pe Don Augustin.

— Nu poţi să ai încredere în *brujo* ăştia, mârâi Chapo.

— Mi-e greu să cred că era un *brujo.*

— Păi, ce altceva putea să fie?

Ea se gândi o clipă:

— Nu ştiu.

Norii alburii goneau spre vest acoperind stelele, şi Chapo se întreba dacă acei nori se aflau deasupra mării. Stătea întins pe burtă şi-i privea trecând.

— Ce-ai să faci după ce ajungem la Huayacuatia?

— Am să mă întorc probabil.

Anise tăcu, însă după câteva secunde îşi trecu uşor mâna peste ceafa lui, mângâietor. Atingerea îl înfioră. Nu o privi.

— Chapo? şopti, cu vocea tremurată.

Nu mai putut evita să o privească. Zâmbea uşor, ochii multicolori erau aprinşi de lumina lunii, părul blond se reliefa pe fundalul înstelat, şi Chapo simţi cum cade înspre ea.

— Mdaa... Eu...

— Te doresc.

Nimeni nu-i spusese vreodată asta. "Hai să ne frigem", poate, sau "Hai să mergem sus" sau "Ia să-ţi vedem socoteala, Chapo". Niciodată "Te doresc". Aproape că nu-şi dădu seama ce voia să spună, şi poate că nici nu voia să spună ce credea el că dorea. Nu era sigur ce să-i răspundă.

— De ce? întrebă ca un prost. De parcă ar fi fost prima încercare de acest fel. Dar *nu putea* să înţeleagă de ce. Doar pentru că o ajutase? Era şi ăsta un motiv, se gândi. Dar n-ai fi crezut că-i suficient de întemeiat pentru ea.

Anise îi luă mâna şi i-o aşeză pe trandafirul argintiu de pe bluză, pe rotunjimea moale de sub el. Simţi sfârcul întărindu-se la contactul cu palma sa. Strânse degetele în jurul sânului ei, apăsând, iar ea îşi arcui spatele, împingându-se în palma lui, respirând şuierător. Chapo îşi mută cealaltă mână sub bluză, apoi îi cuprinse amândoi sânii, masând uşor cu degetele mari, învăţându-le forma. Ea îşi descheie bluza şi o aruncă. Pluti, ca o aripă argintie. Învăluit în părul ei, îi săruta pielea albă ca laptele. Atâta căldură, atâta dulceaţă... Nu mai ştia ce face cu mâinile, pe unde îi umblă buzele, timpul dispăruse în căldura şi dulceaţa corpului ei, iar ea îi şoptea numele şi îi spunea că îl doreşte, că îl doreşte atunci.

Intrând în ea era ca şi cum s-ar fi scufundat într-un vis frumos, şi era *diferit!* de data aceasta... Atât de diferit încât nu putea preciza cum. Se temea puţin să nu-i rănească spatele, căci era aşezată direct pe piatră, dar uită curând de asta, şi ceea ce simţi la sfârşit era poate ceva mai puternic, puţin mai pasional, dar destul de asemănător cu experienţele sale anterioare, cu excepţia sentimentului de fericire care îl copleşea şi a felului în care o simţea pe *ea,* felul în care îşi încordase corpul, cu unghiile adânc înfipte în spatele lui, ţinându-l strâns, imobil, ca şi cum dacă el ar mai fi încercat să se mişte s-ar fi dezintegrat.

După aceea, venindu-şi din nou în fire şi simţind vântul rece al deşertului, s-au cuibărit sub pătură şi Anise a început să vorbească, agitată, spunându-i că îl iubeşte, spunându-i că nu mai poate să se întoarcă în Coajă, că-l iubea, şi că tatăl ei îi va ajuta la început şi, "Oh, Chapo, cât te iubesc", iar el nu ştia ce să răspundă. Inainte de a face dragoste cu ea, crezuse că o cunoaşte dar acum, deşi relaţia lor devenise intimă, îi apărea o străină, o altă fiinţă. Realiză că n-o cunoştea, că de fapt, în ochii lui ea fusese un exponent al teritoriilor străine, necunoscute, al bogăţiei şi al oraşelor pline de mister, o graniţă pe care el reuşise, iată, să o treacă. Acum era reală, nu mai era o imagine, iar Chapo se simţea derutat. Cine era ea? Se răsuci, împingând-o cu blândeţe înapoi şi o privi, încercând s-o descopere în proprii ei ochi, încercând să înţeleagă ce simţea.

— Chapo, zâmbi fata, ridicând mâna şi mângâindu-l.

El îi aşeză un deget pe buze, studiindu-i faţa.

— Ce faci? îl întrebă, mirată.

—Şşş!

—Ştiu, spuse ea după un timp, ştiu că sunt lucruri pe care ai vrea să mi le spui dar nu-ţi găseşti cuvintele.

Tânărul încuviinţă tăcut.

— O vei face! Dar trebuie să vii cu mine... în L.A.

Şi începu din nou să-i vorbească, mai rar acum, cuvintele ei mângâindu-l ca o ploaie de primăvară şi fiecare lucru pe care i-l spunea îi revela ceva din misterul ascuns în spatele ochilor ei ciudaţi, îi clarifica sentimentele faţă de ea. Acum putea să vadă cât este de puternică şi de bună, iar faptul că recunoştea aceste calităţi îl făcea şi pe el să se simtă la fel de bun şi puternic... deşi încă nu era în stare să-şi definească bine sentimentele. Ea îi povesti despre oraşul în care trăia, cu zgârie-norii săi,

desfăşurarea de lumini care aprindeau cerul, plăcerile erotice şi zgomotul celor 15 milioane de suflete ale sale. Ceea ce spunea începea să capete sens. Va merge în L.A şi va înţelege. Iar în acea ţară a luminii, bogăţia va fi putere, o putere pe care o va folosi în scopuri de mult uitate de bogătanii americani.

Stelele începuseră să pălească pe cerul liliachiu şi ei făcură dragoste încă o dată. Făcură dragoste şi dimineaţa, apoi în căldura zdrobitoare a zilei. Deşi mort de oboseală, Chapo nu se sătura să facă dragoste cuea. Era prea frumos ca să se oprească, o legătură prea importantă pentru a se hotărî să o întrerupă. Iar când adormiră, în sfârşit, erau încă un singur trup, încă împletiţi; o împletitură din fire albe şi cafenii. În vis, Chapo se văzu pe sine şi pe Anise topindu-se şi apoi transformându-se în piatră, devenind pentru alţi îndrăgostiţi care s-ar aventura până la acea înălţime,o formă stranie, vag umană, săpată în piatră ca printr-un miracol, de vânt şi apă.

Când se îmseră, plecară spre dealuri. Se opriră pe o culme aflată deasupra satului San Juan de la Fiebra. De la distanţa aceea părea un loc liniştit, cu case albe acoperite cu ţigle roşii şi lumini pâlpâind la ferestre. Chapo îi dădu Anisei pistolul său şi îi spuse să se ascundă printre cactuşi până când el se va întoarce. Ea îl imploră să aibă grijă, sărutându-l cu atâta pasiune încât, plecând, Chapo se simţi pornit într-o misiune nobilă şi nu doar în căutare de benzină.

Deşi culmea pe care opriseră era doar cu vreo sută de metri deasupra satului, lui Chapo îi trebui o jumătate de oră să ajungă, din pricina drumului întortocheat printre dealuri. Intrând în San Juan de la Fiebra, trecu pe lângă urmele unui imens foc de tabără, ele însele de mărimea unui mic deal, din care ieşeau resturi calcinate, cu forme ciudate, amintindu-i de picioarele unei insecte gigantice şi bănui că aceasta fusese sursa luminiţei verzui pe care o zărise în noaptea trecută. Pe pereţii caselor erau pictate capre cornute şi trupuri de morţi cu barbă şi creaturi ciudate, jumătate om - jumătate muscă, toate făcute din stropi de vopsea roşie, parcă realizate cu sângele victimei unei crime. Auzind motorul jeepului, străzile se umplură de oameni îmbrăcaţi ca ţăranii, cu haine albe, din bumbac şi pălării mari, din paie. Nu se dădeau la o parte din faţa lui, aşa că fu obligat să facă slalom printre ei, înecându-i în praful ridicat de roţile jeep-ului. Cei mai mulţi îşi mărturiseau originea indiană prin silueta subţire şi vânjoasă, însă remarcă şi câţiva a căror piele ciocolatie era însoţită de ochi albaştri şi feţe cu trăsături de gringo; nu spuneau nimic, doar îl urmăreau cu privirile. Gura i se uscase, iar între umeri începuse să-l împungă zeci de ace de gheaţă.

Staţia de benzină se afla la celălalt capăt al satului, împodobită cu aceleaşi înfiorătoare picturi murale, cu pompele verzi decorate ca nişte pomi de Crăciun, macabre, cu ghirlande din muguri de cactus şi cununi din frunze albicioase, ca nişte coroane mortuare. În timp ce se

apropia, de undeva începu să bubuie o voce amplificată: "GĂRZI, TREZIŢI-VĂ! CĂCI ÎN TIMPURI DE MÂINE VOI TREBUIE SĂ FIŢI PURUREA VIGILENŢI. PĂZIŢI-VĂ DE STRĂINUL CARE POARTĂ ÎN INIMĂ SĂMÂNŢA FERICIRII, CĂCI DIN ACEASTA POT RĂSĂRI FRUCTELE CORUPŢIEI!".

Chapo trase lângă pompe şi opri motorul. Un bărbat sfrijit, purtând o salopetă pătată de unsoare, cu pielea arămie şi şuviţe albe în păr, apăru în uşă şi se îndreptă spre el cu paşi mărunţi. Chapo îi ceru 35 de litri de benzină, trebuind să ţipe ca să se poată face auzit peste vocea care continua să recite poveţe din Biblie; era atât de tare încât nu-şi putea auzi nici gândurile. Prefăcându-se a fi în largul său şi nepreocupat de cele din jur, coborî din jeep şi se îndreptă spre automatul de Coke. Introduse monezile. Decapsulă sticla şi bău cu nesaţ licoarea rece ca gheaţa. Privi în lungul străzii. Mulţimea se afla încă acolo, nemişcată. Ochii tuturor priveau ţintă staţia. În spatele ferestrelor lumina era nefiresc de puternică, de parcă în fiecare casă s-ar fi aflat un soare, străzile erau pline de lumina aurie a acestora. Dincolo de coama dealului unde se ascundea Anise, pe cerul negru, răsăriseră stelele, la fel de aurii.

"...ARĂTAŢI-I ÎNDURAREA LUI ISUS, URLÂND FURIOS DIN MORMÂNT, CU UNGHIILE TIVITE CU SÂNGE, GÂNDURILE SALE CUŢITE..."

Chapo privi prin fereastra staţiei. Şi îngheţă. Aşezată la tejghea, lângă casa de marcat, se afla o hologramă identică celei pe care o văzuse la Don Augustin: un trandafir argintiu rotindu-se în propria aură strălucitoare. Nu ştia ce să creadă: era un semn rău sau unul bun?

"...SUPUNEŢI-L CELOR MAI ASPRE ÎNCERCĂRI, TESTAŢI-L, CĂCI NUMAI ASTFEL VEŢI PUTEA SĂ ÎL CUNOAŞTEŢI..."

Vocea se întrerupse brusc. Întorcându-se, Chapo văzu şase bărbaţi pe motociclete, aliniaţi în stradă, în faţa staţiei. Motocicletele luceau, finisate cu smalţ negru licărind precum chitina; purtau căşti roşii, iar farurile erau verzi şi faţetate ca ochii insectelor. Purtau pistoale la şold. Omul de la staţie agăţă pompa la locul ei şi se întoarse. Chapo încercă să-şi caute portmoneul, însă omul îşi ridică mâna, respingând plata.

— Nu-i nevoie, Senor, spuse şi zâmbi. Avea incisivii îmbrăcaţi în aur şi o piatră roşie, ca o picătură de sânge, montată într-unul din ei.

— Nici o problemă, vreau să plătesc.

Omul continua să zâmbească.

Unul dintre motociclişti ambală motorul şi avansă uşor, oprindu-se la câţiva paşi de Chapo.

— Unde mergi? întrebă.

Chapo nu-i putea vedea faţa prin plexiglasul negru al căştii.

— La Huagacutia.

— Şi de unde vii?

— Din Coajă.

Tipul se întoarse spre ceilalţi,, strigându-le această veste. O recepţionară fără a reacţiona în vreun fel. Motociclistul îşi ridică vizorul. Avea faţa bronzată, cu trăsături ascuţite, vultureşti şi ochii îi erau rotunzi şi albi, precum ai unei statui, fără urmă de iris sau pupilă. Sub urechea stângă, urmând linia maxilarului, se zărea o cicatrice fină. Chapo îşi simţi picioarele înmuindu-i-se şi i se făcu pielea de găină.

— Eşti dreptcredincios?

În ciuda acelor ochi, Chapo ştia că omul îl vedea într-un fel sau altul şi nu credea că ar putea reuşi să-l mintă.

— În ce ar trebui să cred?

— În taine şi droguri.

Ridică flaconul plin cu praf maroniu, atârnat cu un lănţişor în jurul gâtului şi Chapo îl recunoscu: era aidoma celui pe care îl experimentase în grota bătrânului.

— În puterea lucrurilor încă necreate, în lumina născută din întunericul final, continuă motociclistul.

— Cunosc acest drog, răspunse Chapo, însă nu înţeleg ce vrei să spui cu celelalte lucruri.

Tipul se apleacă peste ghidonul motocicletei.

— Nu eşti un căutător, rosti el pe un ton acuzator.

Tânărul ridică din umeri.

— Trebe s-o şterg, omule.

Motociclistul se aşeză din nou în şa.

— Du-te, atunci.

Mergând înapoi spre jeep, Chapo simţea privirea ochilor albi străpungându-i spatele ca două pumnale. Urcă şi porni motorul. Acul indicatorului de benzină se stabiliză, indicând că rezervorul era pe trei sferturi plin. Măcar atâta lucru era în ordine. Ambală, se depărtă de pompe întoarse jeepul şi apoi trecu pe lângă cei cinci motociclişti, care nu se obosiseră să-l privească. Fu nevoit din nou să se strecoare printre oamenii de pe stradă, însă de data asta nu-l mai priveau. Aveau privirile aţintite către staţie, de parcă ar fi aşteptat instrucţiuni. Pe resturile focului de tabără, sătenii îngrămădeau tulpini de cactus şi Chapo se întrebă dacă acela era motivul culorii ciudate a flăcărilor, dacă tulpinile de cactus îi confereau culoarea verzuie. Urcând dealurile, încercă să prindă zgomotul vreunui motor de motocicletă, dar nu auzi nimic. Cu toate acestea, nu se simţea în largul său. Şi cum ar fi putut, într-un loc în care orbii pot vedea?

Se opri în vârful dealului; Anise apăru dintr-un şanţ şi urcă lângă el.

— Ai luat?

— Mhî.

Voia să adauge că s-ar putea să aibă

necazuri, când răsună o împuşcătură. Glontele piui, ricoşând pe capotă. Alte împuşcături. O împinse pe fată din maşină şi o trase înapoi în şanţ, în spatele unui bolovan. Ii luă pistolul şi-l îndreptă către panta de unde veniseră împuşcăturile. Luna tocmai răsărise şi în lumina ei rândurile de cactuşi deveniseră umbrele ireale ale unei armate de soldaţi cu braţele ridicate. Atunci auziră motocicletele. Bâzâitul lor venea de undeva din apropiere. Privi în dreapta şi în stânga. În partea aceea, şanţul se sfârşea într-o îngrămădire de bolovani uriaşi. Siluete întunecate de statui diforme, şiruri de valuri încremenite. Motocicletele nu vor putea niciodată să intre acolo, cel puţin nu cu viteză. O luă de mână pe Anise şi începură să avanseze, ghemuiţi, de-a lungul şanţului.

În urletul motorului ambalat, o motocicletă sări peste şanţ; un foc porni dintr-o armă nevăzută şi Chapo trase şi el. Ştiu că nimerise.

— Cine sunt? întrebă Anise, agăţată strâns de braţul lui.

— Nu ştiu.

Continuară să audă bâzâitul motoarelor şi după ce intraseră în câmpul de bolovani, însă nu mai văzură nici un motociclist. Aidoma fantomelor, dispăreau ori de câte ori te uitai direct la ele, însă apăreau de îndată ce priveai alături. Continuară să se târască printre bolovani până ce găsiră unul cu o despicătură care oferea câmp de foc. Respiră adânc. Faţa Anisei era o mască a groazei, iar el nu se putea gândi la nimic care să o liniştească. Trandafirul argintiu de pe bluza ei tremura.

P... mă-sii de *brujo*!

Chapo controlă încărcătorul. Mai erau şapte gloanţe Şapte pentru şase motociclişti. Scoase din buzunar cuţitul cu prăsele roşii, şi-l dădu Anisei. După o şovăială de o clipă, fata îl deschise şi se pregăti de luptă. Era mândru de ea.

— Ascultă! şopti Anise.

Motoarele se opriseră.

Tânărul privi peste bolovani şi observă două umbre prelingându-se la vale, către ei. Poate că nu era, totuşi, cel mai potrivit loc pentru a-şi organiza apărarea. Adrenalina îi muncea inima şi-şi forţase ochii într-atât încât avea impresia că poate distinge fiecare buruiană, fiecare pietricică.

Câmpul cu bolovani se pierdea în umbra adâncă aruncată de dealul alăturat, neagră ca o pată de păcură. Ce dracu'! Acolo putea fi o grotă! Sau un drum! Ceva... Porni în frunte, strecurându-se printre pietre, umblând ghemuit. Vocea bubuitoare ce se revărsa din difuzoarele din sat ajungea până la ei în ecouri învălmăşite, neinteligibilă, debitându-şi prostiile. Destul de tare, însă, ca să acopere scârţâitul unei cizme sau rostogolirea unei pietricele. Ticăloşii, parcă o plănuiseră!

La un moment dat începu să simtă o prezenţă în apropiere. Era o senzaţie în care putea avea toată încrederea - o moştenire din Coajă. Îi ascuţea simţurile.

Însă nu-l ajuta.

Trecând printre doi bolovani mai mari, fu surprins de unul din motociclişti care sări pe el, din umbră, şi-l culcă la pământ cu o lovitură. Chapo scăpă pistolul. Necunoscutul îl pironi la pământ cu genunchii şi - pocni în bărbie cu pumnul înmănuşat, ameţindu-l. Chapo îşi putea zări propria-i reflecţie, vagă, vedea vag, în vizorul celui de deasupra. Apoi tipul sări în picioare, cu un cuţit roşu înfipt în umăr; şi o izbi pe Anise cu dosul palmei, trântind-o pe jos. Chapo căută pistolul, pipăind disperat în jur. Îl găsi. Trase exact în momentul în care motociclistul se arunca peste el. Glonţul îl roti în aer, lăsându-l prăvălit cu faţa în jos. Din interiorul căştii se auzea o bolboroseală înfundată.

Tânărul se ridică în genunchi. Din colţul gurii Anisei şerpuia un firişor negru de sânge. Începu să se scoale în picioare, însă ceva rece i se înfipse în ceafă şi o voce cavernoasă îi porunci să arunce pistolul. Alţi trei motociclişti apărură din spatele stâncilor şi o înconjurară pe fată. Chapo îşi plecă privirea. Examină atent buruienile ce-i înconjurau genunchii, modul cum erau dispuse pietricelele. Aşteptase toată viaţa să vină această clipă iar acum, când sosise, aproape că se bucura.

Anise vorbea, dar Chapo era prea adâncit în pregătirile pentru călătoria care îl aştepta pentru a înţelege cuvintele. Încerca să se gândească la ceva frumos. Aşa îl învăţase Moro înainte de a traversa frontiera, în noaptea aceea. "Dacă simţi că se apropie, gândeşte-te la ceva frumos, băiete, că dacă-i să trăieşti viaţa de apoi, poate rămâi cu lucrul ăla frumos. Şi dacă nu - Moro rânjise - care p... mă-sii-i diferenţa?" Chapo rechemă imaginile luminii roşii ale frontierei. Nopţi nebune. Nici una nu părea potrivită. Singura amintire plăcută o constituia Anise, dar asta prea se lega de momentul de faţă ca să-i poată aduce pacea de care avea nevoie.

Cel din urmă motociclist apăru şi el de după o stâncă şi veni să-l privească. Nu-l putea recunoaşte, deoarece toţi se îmbrăcau la fel, ascunzându-se înapoia vizoarelor, însă Chapo bănui că era cel cu care vorbise la staţia de benzină. Individul aprobă din cap, de parcă ceea ce vedea era exact lucrul la care se aşteptase. Se întoarse şi se apropie de Anise. Doi bărbaţi o ridicaseră în picioare şi o ţineau, fiecare de câte un braţ. Şeful lor se opri şi-şi ridică vizorul. Luă flaconul agăţat de lanţ şi presără pe limbă câteva grăunţe din pulberea dinăuntru. Privea, pierdut parcă în reverie, pieptul fetei. Din locul în care stătea îngenuncheat, Chapo îi putea zări profilul de luptător. Un ochi alb, lucind ca marmora şlefuită, încastrat într-o mască încrun-

tată din bronz. Motociclistul îşi scoase casca şi părul negru i se răsfiră în bătaia vântului. Îşi aşeză mâna pe trandafirul argintiu de pe bluza Anisei. Ea se zbătu, iar cei doi care ţineau sporiră strânsoarea, făcând-o să ţipe. Tipul îşi ridică faţa spre cer, rămânând absolut nemişcat. După un timp, mâna începu să-i tremure. Şi-o retrase în grabă şi vorbi în indiană, adresându-se celor doi. Aceştia o eliberară pe Anise.

Fata ezită o clipă, apoi se grăbi spre Chapo, îngenunche lângă el şi-l îmbrăţişă pe după umeri. Răceala de pe ceafa tânărului dispăru. Chipul îi era acoperit de pletele blonde, aidoma unei perdele,şi o dădu la o parte. Şeful motocicliştilor se apropie de ei, ţinându-şi casca sub braţ, ca un cavaler la încheierea turnirului; ceilalţi se adunară în spatele lui. Făcu un semn spre corpul celui doborât şi doi dintre acoliţi îl ridicară şi-l rezemară de ei ca să stea în picioare. Avea genunchii îndoiţi, pieptul era un amestec de sânge şi resturi de material ars, dar cu toate astea Chapo avea senzaţia ciudată că tipul nu era mort. Nu definitiv, în orice caz. Dacă în San Juan de la Fiebra orbii puteau vedea, poate că şi morţii puteau fi înviaţi. Felul atent în care se purtau cu acest cadavru îi întărea convingerea

— Cine sunteţi? întrebă motociclistul.

Chapo nu revenise încă din călătoria în ţara umbrelor. Nu ştia ce să răspundă.

— Sunt americancă, murmură Anise, tremurător, de parcă cetăţenia ar fi stat la baza existenţei sale.

Unul dintre bărbaţi râse:

— Ăştia nu ştiu cine sunt.

— Cine sunteţi? repetă şeful lor.

Tânărul se ridică încet în picioare, simţindu-se sfârşit. Îl privi pe celălalt în ochii albi şi fără profunzime, care luceau precum deşertul.

— De ce contează asta?

— Nu contează, spuse celălat, însă mi-ar place să ştiu.

— Eu sunt Chapo şi ea este Anise.

Ceilalţi râseră din nou, iar conducătorul continuă:

— Astea sunt doar numele voastre. Poate că nu *ştiţi* cine sunteţi.

— Da' tu cine eşti? se repezi isterică Anise Cine dracu' te crezi ca să... Se opri, intimidată de privirea străinului.

— Eu sunt un Păzitor al San Juan de la Fierba. Sunt furia lui Cristos şi nevinovăţia lui Moloch. Mă călăuzesc după învăţătura celor din nord şi m-am mărturisit omului din deşert... după cum se pare că ai făcut-o şi tu, răspunse el, indicând bluza Anisei.

— Don Augustin? Fata îl privi pe Chapo, apoi se întoarse din nou spre motociclist. Asta vrei să spui?

— Puteţi trece, datorită semnului său. Dar vă spun: Nu vă întoarceţi în San Juan de la Fiebra, până nu veţi fi aflat cine sunteţi.

Le făcu un semn celorlalţi şi porniră cu toţii către vârful dealului, cărându-şi camaradul mort, pierzându-se în umbrele dinapoia câmpului cu bolovani.

Anise se lăsă să cadă la picioarele lui Chapo, rezemându-se de el.

— Vezi? Ne-a ajutat. *Ştiu* că ne-a ajutat.

Chapo scruta coasta dealului vrând să se asigure că motocicliştii plecaseră.

— *Brujo*?

— Uh-huh.

— Poate da, poate nu.

Cuţitul cu mâner roşu, primit de la *brujo*, zăcea pe pământ. Tânărul îi şterse lama, trecând-o peste pantaloni, îl închise şi-l puse la loc, în buzunar.

— Cum poţi spune una ca asta?

— Ţi-am spus... nu te poţi încrede într-un *brujo*. Drogul care mi l-a dat, visul tău... toate întâmplările de acum... pot fi toate unul şi acelaşi lucru. Poate că nici unul din aceste lucruri nu s-au întâmplat, sau poate că doar unele s-au întâmplat într-adevăr şi ăsta - îşi ciocăni fruntea - ăsta a făcut restul.

— Cum poţi crede aşa ceva?

Îl mângâie părul, părând îngrijorată.

— Tu crezi că un orb poate vedea? Rahat! Asta treb'e să fie o halucinaţie.

— Nu, nu-i aşa!

— Crezi în vrăjitorii?

— Nu ştiu dacă cred sau nu. Dar n-a fost o vrăjitorie.

— Atunci ce-a fost?

— Micro-camere de luat vederi montate în ochi, conectate la nervul optic. Nu i-ai văzut cicatricea? - îi atinse obrazul, sub urechea stângă. Acolo i-au montat sursa de energie. Am mai văzut lucruri din astea, de sute de ori.

— Eşti sigură?

— Desigur. (Îl prinse de umeri şi-l scutură). Nu-ncerca să gândeşti că ceea ce s-a întâmplat nu este real.

Îl sărută şi, ca prin minune, sărutul începu, încet, încet, să îl readucă la viaţă. În ochii fetei se aprinseseră scântei aurii şi întreaga ei fiinţă părea să fi căpătat o nouă prospeţime.

— Aşa, spuse ea, zâmbind, poţi să spui că asta-i o halucinaţie?

— Nu, răspunse Chapo, ameţit.

— Totul a fost real, repetă ea. De-asta ştiu că trebuie să fim împreună... pentru că a fost atât de puternic.

Chapo încercă să o creadă, dar în adâncul inimii mai păstra un sâmbure de îndoială. Orbi cu camere de luat vederi în ochi... Asta nu-i părea a fi ceva real.

Văzut de sus, de pe unul din dealurile ce coborau până în apele Pacificului, Huayacuatia

părea a fi chiar paradisul. Nisipul alb al plajei se pierdea sub perdeaua de verdeaţă a unei jungle, domestice acum, în care orhideele şi lianele împodobeau diverse soiuri de palmieri ale căror trunchiuri se înclinau spre valurile oceanului, cu frunzele mişcându-se în bătaia vântului. Ascunse în această vegetaţie abundentă, ici şi colo răsăreau vile şi hoteluri, pete pastelate de bleu, galben şi roz. Soarele după-amiezii târzii poleia apa oceanului cu scânteieri de diamant. Apropiindu-se de oraş, fură învăluiţi de muzică. Era dulce şi discretă, părând mai degrabă o manifestare a vântului decât un produs al unei surse mecanice. Din spatele zidurilor care înconjurau hotelurile se auzeau râsete şi până şi poliţiştii zâmbeau. Intrară în curtea celui mai mare hotel, pe sub o arcadă din piatră albastră, cu porţi din fier forjat, pe care scria CASA DE MIRAGLOS. Portarul care luă jeepul ca să-l parcheze avea o tunică albă şi pantaloni albaştri, cu dungă, şi pantofi lustruiţi oglindă, şi semăna mult cu Chapo. Îl privi neîncrezător pe Chapo, îi zâmbi Anisei, şi le spuse că biroul directorului se afla în spatele piscinei. Merseră agale, de-a lungul unei alei pavată cu dale albe, pe lângă bungalowuri cu papagali multicolori legaţi pe suporturi, prinse lângă uşi. Pe sus, printre crengile smochinilor şi arborilor de mango zburau nişte lucruri sclipitoare, pe care Chapo le luă drept păsări, însă când una dintre creaturi se apropie, dându-i târcoale, se sperie, văzând că este doar o bilă albastră, strălucitoare, cu aripi stilizate şi fără cap. O alungă agitându-şi braţele. Obiectul zburător scoase un ciripit ţipător şi se destrămă în zeci de desene animate reprezentând note muzicale care cântară o scurtă melodie în timp ce dispăreau în aer. Nevrând să pară neştiutor, Chapo nu întrebă ce fusese. Alte asemenea lucruri continuau să vâjâie pe lângă el, speriindu-l. Zâmbi însă, pretinzând că-i erau perfect cunoscute.

Bazinul era un dreptunghi de dimensiuni olimpice; apa de smarald era plină de înotători iar de jur împrejur, sub umbrele multicolore, bărbaţi şi femei discutau între ei şi se amuzau. O femeie a cărei faţă părea de şaizeci de ani avea corpul unei liceene; în timp ce vorbea părul îşi schimba culoarea, trecând de la verde aprins la roşu închis, apoi la o combinaţie de dungi negre şi galbene. Un fel de covrig argintiu pluti prin aer şi ateriză la picioarele lui Chapo; din el ieşiră o mulţime de animale mici, tot argintii , care săriră în apa bazinului şi dispărură. Doi puşti veniră în fugă, unul dintre ei înhăţă covrigul şi-l aruncă prin aer, peste bazin, către un alt băieţel Un bărbat ofilit, cu părul cărunt, vorbea preocupat cu trei femei iar cuvintele se materializau deasupra capului său sub forma unui fum albicios. Când se opri ca să răsufle, fumul se adună sub forma unui şir de puncte, evidenţiind pauza. Chapo se simţea pierdut. Erau o mie şi unul de lucruri pe care nu le pricepea. Îşi aminti de lumea beţivilor, despre care-i povestise Don Augustin şi avu senzaţia că nimerise într-o versiune mult mai nebună a ei..

Ajunşi în biroul directorului, Anise telefonă imediat tatălui ei, în State. El lipsea însă, se afla pe frontieră şi se întorcea târziu, spre noapte. Nici o problemă, interveni directorul, se putea aranja pentru două camere şi...

— Una este îndeajuns, spuse Anise, şi dacă puteţi găsi nişte haine curate... pentru amândoi.

Directorul îşi reprimă cu greu privirea dezaprobatoare, însă îi asigură cu graţie de întreaga sa solicitudine.

Două ore mai târziu, îmbrăcaţi în haine noi, elegante, cinau în restaurantul hotelului: o încăpere luminată discret cu candelabre, feţe de masă din pânză fină şi argintărie masivă. Păsări albe, din lumină pură, pluteau tăcute deasupra capetelor lor; iar muzica părea să izvorască de peste tot, chiar şi din conversaţia vecinilor de masă. În centrul sălii se afla o adâncitură din care se înălţau, trosnind şi pocnind, flăcări ce se materializau în sculpturi reprezentând, succesiv, jaguari, lebede, şerpi, şi o sută altele. Chelnerii îşi îndeplineau îndatoririle într-o tăcere la fel de absolută ca şi zborul păsărilor de lumină, aducând noi feluri de mâncare şi sticle cu vin. Chapo era uimit, încântat. Nu mai văzuse nicicând atâta frumuseţe, niciodată nu mai gustase asemenea mâncăruri. Deşi intrase cu inima strânsă în restaurant, reuşi să se simtă în largul său. Băură şi râseră, râseră şi băură, discutară despre lucrurile pe care le vor face în L.A. Odată cu desertul, chelnerul aduse şi un bilet pentru Anise; o anunţa că tatăl ei va sosi a doua zi dimineaţa.

— Îţi va place, îi spuse lui Chapo. El este altfel decât aceşti oameni. Este puternic, ca tine.

Ameţit de vin, tânărul o crezu. Uitase să fie neîncrezător. Printre braţele de argint ale candelabrelor, Anise era plină de strălucire. Chiar şi vorbele pe care le rostea păreau să lase o urmă sclipitoare în aer şi începea să creadă că strălucirea era definitorie pentru lumea reală.

Terminară de mâncat şi, pe când se ridicau, Chapo răsturnă o sticlă de vin. Pe faţa de masă se întinse o pată roşie. Un chelner începu să o şteargă, asigurându-l că totul era în regulă, nu se întâmplase nimic, cerându-şi parcă iertare. De la celelalte mese însă, oamenii îi priveau râzând pe ascuns. Chapo rămase împietrit în faţa privirilor răutăcioase, ca şi când ar fi fost surprins făcând un lucru nepermis.

— Nu-i băga în seamă, spuse Anise, trăgându-l după ea.

In adâncitura din mijlocul încăperii, un vultur aprig îl privea fix pe Chapo, dezaprobator.

Noaptea făcură dragoste, dar pentru Chapo nu fu la fel de bine ca prima dată, în deşert. Camera era prea mare, de neînţeles în luxul ei. Toate lucrurile puteau să dispară în perete la simpla apăsare a unui buton. Solicitai room-service, şi de nicăieri apărea imaginea unei femei minunate, pentru a-ţi lua comanda. Atingeai o suprafaţă oarecare şi începea să cânte muzică, sau pereţii se transformau în ferestre ori ecrane video. Şi, făcând dragoste cu Anise, nu-şi putea opri gândul că în orice moment ar putea atinge o suprafaţă interzisă, care ar plia camera şi el ar dispare sau ar fi transformat laolaltă cu ea.

Pe la trei dimineaţa se trezi, chinuit de nevoia urgentă de a merge la toaletă, dar nu fu în stare să găsească butonul care făcea să apară aceasta. Până la urmă, nedornd să o trezească pe Anise, să-i arate cât este de idiot, ieşi pe hol şi urină în ghiveciul unei plante ornamentale. Un cuplu trecu pe lângă el chiar în momentul în care reuşise să-şi închidă fermoarul, şi el se arătă foarte interesat de frunzele plantei. Reveni în cameră şi se întinse alături de Anise; era într-adevăr frumoasă în penumbră, cu cearşaful mătăsos acoperindu-i doar şoldurile. Sânii ei aveau aceeaşi netezime şi lumină interioară cu materialul cearşafului, iar faţa - seninătatea unei zeiţe. Ea îl va ajuta, se gândi. Îl va învăţa să se mişte în această lume strălucitoare a ei. Însă gândul acesta nu-l liniştea prea mult şi nu mai reuşi să adoarmă.

Dimineaţa, aşteptându-l pe tatăl ei, Chapo stătu pe marginea unui scaun, ţeapăn, cu mâinile în poală. Nemişcat, de parcă ar fi aşteptat să i se facă o poză. Cu creierul golit de gânduri. Creierul îi părea un sac de ciment. Anise era ocupată cu telefonul - îşi suna prietenii din State - şi nu remarcă tăcerea care îl învăluia.

Dintr-o dată uşa se dădu de perete şi un bărbat înalt şi zvelt, blond şi ars de soare, se năpusti înăuntru. Nu părea destul de bătrân pentru a fi tatăl Anisei, dar ea alergă spre el, îmbrăţişându-l şi vorbindu-i cu viteza unui expres. Chapo nu se clintise. Fata se retrase din braţele tatălui ei şi se întoarse spre tânăr.

— Tată, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Bărbatul îl privi pe Chapo şi zâmbi subţire.

— Ah, da.

Încă ţinând-o pe Anise pe după umeri, extrase din buzunarul hainei un pachet de bancnote legate cu o banderolă. I le arătă.

— Uite băiete. Douăzeci şi cinci de miare... exact cum s-a anunţat.

Îl privea în ochi pe Chapo, şi felul în care stătea, căutătura aspră, îi transmiteau mai multe decât ar fi reuşit prin cuvinte. *Asta-i a mea,* spunea braţul petrecut peste umerii Anisei. *Asta-i pentru tine,* spunea mâna în care ţinea bancnotele. *Şi asta-i tot ce poţi avea,* adăuga privirea. Chapo nu se temea de el. Dar atitudinea bărbatului îi mai spunea ceva. N-ar fi putut exprima în cuvinte ideea de distanţă, de completă deosebire între lumile lor, şi poate nici celălalt n-ar fi putut-o face. Şi totuşi, amândoi erau conştienţi de asta.

— Nu, tăticule, începu Anise, nu-i aşa. El şi cu mine...

Chapo abia mai auzea. Se îndepărtase de el, trecând deja graniţa către lumea ei. Se ridică şi luă banii. Greutatea lor îi dădu un sentiment plăcut.

— Chapo! Şocul şi uluiala se simţeau în glasul ei. Îi ocoli rapid şi ieşi în hol. Fata îl strigă din nou, însă uşa pe care o trânti după el o întrerupse definitiv.

Tânărul care îi aduse jeepul din parcare întinse mâna pentru bacşiş. Chapo îl înjură şi demară în trombă pe sub arcada albastră. Opri o clipă dincolo de gardul hotelului, cu motorul torcând liniştit, lăsându-se pătruns de căldura soarelui. Se simţea gol înăuntru, însă era o senzaţie curată, frumoasă. Se eliberase de dorinţe, de vise prea dulci pentru a putea fi digerate. Aruncă o ultimă privire paradisului. Era atât de afurisit de mult! Era prea fragil. O mică scăpare în sistemul de securitate şi maimuţele se vor grăbi, din creangă în creangă, să recâştige teritoriul junglei iar Diavolul va veni să se prăjească la soare lângă piscina de smarald şi râsul său va răsuna între zidurile ruinelor. Doar să se-ncrunte puţin vremea şi n-ai să-l mai poţi deosebi de Coajă. În asta consta forţa ei: mai jos decât Coaja nu se putea. Chapo oftă lung, şuierător, dorindu-şi să poată scăpa de amintiri la fel de uşor cum respira. Apoi, băgă în viteză şi porni spre nord, de-a lungul coastei, alegând drumurile legale pentru a ajunge acasă.

Din nou în Coajă, înapoi în pivniţă, printre lumânări şi umbre. Chapo ascunse banii în douăsprezece locuri diferite, câte două mii de dolari în fiecare. Ultima mie o păstră. O să petreacă pe cinste cu ea, s-o spargă în “La Mauzanita”. Acolo aveau cele mai bune fete. Tinere, proaspete, abia venite din satele înconjurătoare, pline încă de viaţă, crezând că a ajunge în Coajă reprezenta idealul. Poate că ar fi putut petrece douăzeci şi cinci de astfel de nopţi - ce altceva să facă cu banii? Un bar, o afacere? Nu se vedea îmbătrânind şi îngrăşându-se în spatele unei tejghele de bar. Nu, va petrece douăzeci şi cinci de nopţi care să-i amintească de Anise. O lumânare blondă arzând în întunericul minţii. Se întreba ce se întâmplase între ei. Dragoste? Poate, un pic. Dar fusese mai mult o problemă de inocenţă. A ei *şi* a lui, aduse la acelaşi numitor. Deşi mai fusese ceva. Niciodată nu puteai spune “Asta e!”, nu puteai fi sigur. În clipa în care credeai că ai răspunsul, totul devenea minciună, adevărul se chircea pentru a se suprapune

cuvintelor. Mângâie bancnotele cu buricele degetelor: erau răcoroase şi netede, ca o epidermă ciudată. Douăzeci şi patru de mii. Şi dacă se va ivi vreo ocazie, ceva într-adevăr mare?

Oricum, în noaptea asta va petrece.

Îşi va găsi o negresă zveltă, focoasă, care să-l f... să-i rupă oasele, să-i ardă din sânge ultimele dulceţuri ale Huayacuatia-ei.

Înghiţi o "săritoare", apoi încă una.

Ieşi în lumina sângerie, în zvonul de râsete nebuneşti şi muzică îndrăcită. Mergea iute în josul Avenidei Juarez, către frontieră. Fiece moviliţă proiecta o umbră. În dosul unor ferestre astupate cu draperii negre urla un copil.

Chiar şi cu asemenea draperii, lumina purpurie pătrunde înăuntrul caselor, te împiedică să dormi; iar dacă reuşeşti să adormi aduce visuri rele, care te fac să te trezeşti îngrozit. Dar visurile te călesc, deci acesta va fi un copil puternic pentru a visa să traverseze perdeaua de lumină.

"La Mauzanita" se afla la doi-trei paşi de frontieră. Înainte de a intra, Chapo se opri în faţa acesteia la un pas, înfruntându-i licăririle stacojii. Văzuse tipi sărind în ea, alţii păşind calm înăuntru. Beţivi, sinucigaşi, oameni care credeau că frontiera reprezenta poarta către viaţa de apoi. Simţise şi el imboldul acesta. Îi trecuse, însă. Era mulţumit că putea sta astfel în faţa ei fără să fie cuprins de nebunie. Bâzâitul şi sfârâitul acesteia nu-l mai ademeneau, nu-l mai umileau dovedindu-i slăbiciunea. Peste tot existau frontiere şi dacă recunoşteai asta puteai să fii tare în ciuda lor... sau datorită lor. Focul acela nepământean putea fi, de fapt, cea mai neînsemnată dintre ele. Măcar atât învăţase din drumul până la Huayacuatia, măcar asta putea recunoaşte fără să scadă în proprii ochi. Cunoaşterea acestui adevăr îi părea mai importantă decât a avea bani sau pe Anise. Îi deschidea un drum nou, o perspectivă asupra vieţii. Avea impresia că dacă va continua să privească în valurile de lumină roşie, va putea urmări această cale în evoluţia ei.

Scoase cuţitul dăruit de *brujo*; avea mânerul de aceeaşi culoare cu frontiera. Cumpăni dacă să îl arunce sau nu. Vrajă, da? Ar fi trecut oare prin ea, ar fi zburat în jurul clădirilor pentru a nimeri o ţintă ascunsă? După o clipă, se hotărî să-l păstreze.

Pentru anume clipe de amărăciune.

— Chapo!

Rafael venea spre el, cu şişul în mână. Rana de pe falcă, acolo unde Chapo îl lovise cu sacoşa plină de conserve, nu se vindecase complet. Venea uşor aplecat în faţă, cu şişul tăind leneş prin aer, pregătit să lovească.

Acum nu mai putea da înapoi.

Chapo încercă să deschidă cuţitul roşu, însă lama era blocată.

Brujo afurisit!

Îşi dădeau târcoale unul altuia, cu tălpile frământând nisipul, respiraţia şuierătoare. Toate celelalte zgomote amuţiră.

În primele treizeci de secunde, Chapo se alese cu o tăietură pe braţul stâng. Nimic serios, abia îl făcu mai atent. Absorbi durerea, studiind mişcările lui Rafael. Acesta rânji la vederea sângelui.

Ţine-o aşa, dobitocule, se gândi Chapo, privindu-l în ochi.

Îşi scutură braţul, prefăcându-se că-l doare, deschizându-şi astfel garda.

Rafael încercă să folosească breşa şi se repezi înainte.

Tânărul sări în lateral, punându-i piedică şi izbindu-l de zidul "La Manzanitei". Rafael scăpă cuţitul din mână; Chapo se aruncă peste el şi reuşi să-l prindă de gât într-o strânsoare de fier. Îl ridică apoi, pe jumătate sufocat, şi - smuci spre frontieră, oprindu-se la câteva palme de ea. Fusese calm în timpul luptei, însă acum era aproape bolnav de furie.

Rafael nu mai îndrăznea să mişte - era prea aproape de flacăra purpurie. Încercă să-şi sucească puţin capul pentru a-l vedea pe Chapo. Până şi broboanele de sudoare de pe frunte străluceau sângerii. O faţă grăsană, anostă, încrâncenată de spaimă. Însă nu va cerşi îndurare; aşa cerea Codul Coajei. Va muri stupid, dar *macho*.

Asta îi stinse furia lui Chapo: recunoaşterea propriei stupidităţi, a stării de sărăcie, în care nu-ţi rămâne nimic altceva decât mândria prostească şi predispoziţia de a da nas în nas cu moartea, oriunde te-ai afla. Îl târî înapoi pe Rafael, departe de focul frontierei, şi-l lăsă să se prăvălească în nisip. Grăsanului nu-i venea să creadă. Se holba la Chapo, neînţelegând ce se întâmplă.

Să-ţi foloseşti cu înţelepciune puterea - aceasta este singura fericire pe care o poţi cunoaşte.

Chapo putea să jure că auzise glasul lui Don Augustin rostind aceste cuvinte şi se gândi că dacă s-ar fi deschis cuţitul, n-ar fi trăit niciodată această clipă. Poate că vrăjitorul îi făcuse o favoare, la urma urmei. Îl studie pe Rafael:

— Ai chef să vii la "La Manzanita"?

— "La Manzanita"? Rafael clipi, nedumerit.

— Mda, am făcut o afacere săptămâna trecută. Vreau să sărbătoresc.

— Vrei să vin cu tine?

— Da, sigur.

— De ce? După o pauză, continuă, suspicios: De ce faci asta?

— Pen' că asta, îi arătă cuţitul, e o prostie. De ce trebuie s-o facem? Care-i rostul?

— M-ai caftit, nenică!

Chapo îşi arătă braţul însângerat:

— OK, suntem chit.

Rafael nu părea mulţumit:

— Ce fel de afacere-i aia, de ai bani pentru "La Manzanita"?

— Poate-am să-ţi spun, odată; poate c-o să facem împreună nişte afaceri.

Asta îl buimăci de tot pe Rafael. Nimeni nu făcuse vreodată, afaceri cu el. Era prea tăntălău ca să poată fi şmecher. Dar, îşi zise Chapo, poate că ar putea fi loial şi nimeni nu-i dăduse vreodată ocazia. Părea verosimil. Iar loialitatea putea suplini multe lipsuri. Îi împinse cuţitul cu piciorul.

— Hai să mergem.

Rafael ridică şişul. Pentru un moment, ochii îi sclipiră din nou cu lucirea sângerie a frontierei. Dar momentul trecu.

— O.K., spuse, strângând cuţitul şi băgându-l în buzunar. Se ridică în picioare, zâmbind. Era un zâmbet adevărat, un semnal la fel de clar şi deschis ca datul din coadă al unui câIne. Chapo nu era pregătit să-l creadă... nu încă. Dar se încrezu în adevărul sentimentului care produsese zâmbetul şi începu să se simtă mai bine cunoscând această putere de a controla, de a domina.

— "La Manzanita"! începu Rafael. Nenică, am auzit c-au nişte fetiţe care-ar fi-n stare să-ţi înnoade...ştii tu... Dumnezeule!

— Hai să vedem dacă-i aşa!

— Vii des p-aici?

— Noo, bărbate. Ce-i prea mult strică... n-ar fi bine pentru afaceri.

Rafael aprobă din cap, înţelept, de parcă "Oh, da!" - ar fi ştiut totul despre treaba asta.

Chapo îl bătu prieteneşte pe spate, apoi încercă să-l îndrume către uşă, dar grăsanul se opri, bănuiala citindu-i-se pe faţă.

— Care-i treaba?

— Nenică, n-are sens, spuse Rafael.

— Ce-i cu tine... ţi-e teamă c-am să plătesc o fetiţă să te f... până crăpi?

Rafael nu răspunse însă la glumă, privind serios în ochii celuilalt.

— Uite ce-i, începu Chapo, nu-nseamnă că n-are sens doar pen'-că nu ne-omorâm unul pe-altul. Ai un loc mai bun unde să te duci? Adică nu-mi spune mie că n-ai mai riscat şi altă dată şi pentru mult mai puţin.

Mâna lui Rafael se înfundă în buzunarul în care pusese cuţitul. Instinctul urla în Chapo, să-l despice imediat pe grăsan şi să-l dea la câini; înţelese însă, până la urmă, că trebuie să se despartă de tactica aceasta. Pentru un moment îţi poate oferi supravieţuirea, şi până acum asta îi fusese întotdeauna de ajuns. Acum, însă voia... nu era prea sigur ce anume... Putere, pentru început, şi mai târziu - ceva mai mult, poate. Hărţuiala aceasta, cu Rafael, era un test pe care trebuia să-l treacă.

— Hei, spuse, luându-l pe după umeri, vrei să mă tai sau vrei să te lăfăi în mătăsuri? Vrei să mă vezi sângerând sau vrei s-auzi o voce dulce zicând "Oh, Rafael! Ce mândru eşti!" Ce dracu', omule, hai să ne simţim bine în seara asta. Pe urmă, mâine putem continua să-ncercăm să ne-omorâm unul pe altul. Sau poate nu. Poate-om reuşi să ne-aprindem cu acelaşi foc şi să ne dăm seama că putem arde împreună.

Rafael se relaxă, chicoti, şi-l cuprinse după mijloc.

— Da, poate traversăm frontiera, să tăiem nişte *gringos*.

- Ce dracu', pufni tânărul, o să facem mult mai mult!

Scuipă către frontieră şi, pentru o clipă, crezu că saliva sa, în loc să dispară sfârâind, va desfiinţa perdeaua de foc oferindu-i privirilor o Americă necunoscută, minunată, patria femeilor blonde, cu ochi de nestemate şi puteri oculte.

— Vom prăda turnul secret şi vom recâştiga paloşul fermecat. Ştii despre ce-ţi vorbesc?

— Daaa! răspunse Rafael bucuros, tremurând nerăbdător. Da!

— Vom dansa pe lună, vom rupe lanţurile de argint şi vom scăpa de fiara sfârşitului lumii.

Din spatele lor se auziră ţipete şi blesteme. Un bătrân îmbrăcat cu pantalonii şi cămaşa de bumbac alb, specifice ţăranilor, încerca să se arunce în mijlocul frontierei în timp ce nevasta lui se agăţa de el, încercând să-l tragă înapoi. În jurul lor,mulţimea care se strânsese râdea, vocifera, îi îndemna pe cei doi protagonişti ducându-i, încetul cu încetul, către perdeaua de flăcări fremătătoare. Bătrâna implora ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfintei Fecioare, ţipând ascuţit, ca o pasăre speriată.

— Rahat! făcu Rafael, şi scuipă, scârbit. Omule, cât pot să-i urăsc pe rahaţii ăştia fricoşi! Ăia de n-au curajul să joace jocul pot foarte bine să moară, ştii.

Chapo dori să-i spună că ajunsese să înţeleagă că ceea ce era considerată a fi putere, uneori era slăbiciune şi viceversa; însă, gândindu-se mai bine, decise că s-ar putea să fie mai bine pentru Rafael să nu afle asemenea subtilităţi. La urma urmei, nu erau prieteni, ci doar parteneri de afaceri.

— Mda, zise şi-l împinse către uşa clubului. Dă-i în mă-sa! N-avem noi treabă cu amărâţii ăştia, este?

"La Manzanita" îi aştepta zvonul râsetelor şi muzica languroasă revărsându-se dinapoia uşii deschise. O lumină albă învăluia pragul. Chapo şi Rafael păşiră, împreună, dincolo.

Traducerea: Dorin Deaconescu

Terapie de şoc cu efecte secundare

de Dănuţ Ivănescu

1. Trei ianuarie 1995

Sunt trist în sâmbăta asta îngălată... Ca oricar altul când plouă de altfel. Nu-i o noutate că angoasele au tâmpitul obicei de a se umfla la umezeală, precum argilele. Şi-apoi restul. Vuietul liftului urcând-coborând la intervale neregulate... Rafturile din fibre acrilice prost fasonate vibrând uşor la trecerea expresului... O libarcă alergând pe perete... Picăturile sleite-n fereastră... Se ştiu toate astea.

Drumul de la spital acasă m-a cam înmuiat. Nu suficient însă... Amintirile lunilor din urmă, proaspete încă, nu-mi dau pace. Un alt capitol încheiat prost. Început cu deflorarea unui tonomat "old fashion" şi oarece dinţi sparţi la "Burlacul Încolţit", pe bulevardul Iavolski, colţ cu Teleky. Sfârşit în aceeaşi ceaţă duhnind a trăscău şi vitoplex încins, cu un caft democratic între câţiva "cară până crăpi" secui şi o gaşcă din "Tinerii Dawos", cu Sugrumătorul lăfăindu-se argintiu pe tricourile de serie mică. Şi cu Iza dominând încăierarea în veşnica rochie din senzoţel laminat, lungă până la călcâie, ca un Baal feminin crescut direct din inoxul tejghelei.

— Cară-te, puştiule! Nu-i de tine aici! mi-a scuipat deacolo, de sus, iar cuvintele au plutit peste vacarm până în colţul în care mă târâsem.

Şi am simţit cum mi se prelinge o ceaţă roşie în priviri... Răcnetul a zvâcnit de la sine, ca declanşat de-un regulator automat:

— Puşti e mă-ta! Andy! Andy mă cheamă, târfă proastă!

A râs, cu capul dat pe spate... Râsul-mască numărul 665... Da, întotdeauna râdea în mometele delicate... Virgil, frate-său mai mare, spunea că în paişpe ani niciodată nu s-a repetat.

— Las-o moartă, puiule! Până şi ciorapii îmi sunt mai bătrâni ca tine. Cu vreo zece minute mai bătrâni, dacănţelegi ce vreau să spun. Mai bine du-te şi-aşteaptă primăvara.

Frazele, chiar şoptite, mi-au ajuns al dracu' de clare la urechi. Hi-Fi. Dumnezeu ştie cum... Nu m-am mirat... Nici n-am avut timp... Mi-a rupt coastele un ţigan cu buzele greţos înflorite, ca o garoafă de carne şi sânge. Şi parcă am alunecat în altă lume... Între mine şi dobitocii din bar s-a strecurat ceva, ca un ecran din sticlă... Am mai urmat un "Nu!" din fundul plămânilor şi gata... Kaneţ filma!

Adevărul este că nu se putea trăi cu Iza... O ştiam foarte bine în sinea mea... Ca o flacără ardea... Lumina de departe... Te încălzeai în preajma ei... Apropiindu-te însă... Mai bine nu! Aşa era Iza, frumoasa nebună pe care o iubeam în ascuns.

2. *Vlady:* Toate numele trupelor sunt fie apologetice, fie tâmpite. (râde)Noi... Nu ştim cum să-ţi explic... (îşi scarpină cutele de pe frunte) E vorba de un soi de greaţă... Se ştiu toate astea... Plante de plastic... Ţoale de plastic... Scule de plastic... Pe urmă pastile un' te-nvârţi. (enumeră pe degete) Pentru bilă... Pentru glande... Pentru acnee... Pentru potenţă... pentru prostie nu. Care-ţi zboară minţile sau care cică şi le dau înapoi. Şi ordinea asta de fişier! Ţâţe clasate pe numere... Capetele la fel... Zilele tranşante-n porţii... Totul optimizat. Şi ridicat la rang de model. Borăsc pe ele! E şi-asta un mesaj, nu? Dacă vrei neapărat unul. Sau nu-i. (întăreşte negaţia cu o mişcare a capului) Nu, nu-i! Mă doare chiar acolo de mesajele voastre!

Reporterul: - Da, e un punct de vedere. Evident nu tocmai comod. Cum explici, într-un astfel de context, succesul trupei? Pentru că, incontestabil, se vorbeşte mult despre voi în ultima vreme!

Vlady: - Dracu' ştie! (arată spre telespectatori) Întreabă-i pe ei, nu pe mine! Poate pentru că-i agresăm... Poate pentru că scoatem la iveală ceva care există în fiecare, dar n-au curaj s-o recunoască... Poate pentru că simt nevoia unei renaşteri... Dar pentru asta trebuie să mori... Şi noi îi ajutăm s-o facă în sală, la fiecare concert.

Reporterul: — Înţeleg! Deci, cu alte cuvinte, terapia "Guru Amoc" îi interesează! A propos, de ce "Guru Amoc"?

Vlady: — Ah, asta n-are nevoie de explicaţii! Ascultă muzica şi te lămureşti!

Reporterul: — Spune-mi două vorbe despre ea.

Vlady: — N-am ce! (ridică din umeri) Că o numeşti psihotronică... Killer-grunge...

Acid dream... Industrial scream... Nu contează! Ascult-o şi gata!

Reporterul: — Ai dreptate! Etichetele sunt pentru borcane! Dar dacă n-ai fi cântat, ce crezi c-ai fi făcut în viaţă?

Vlady: — Trotuarul, evident! Sau aş fi curăţat câţiva tipi pe care-i ştiu eu! Şi voi!

Reporterul: — Bun, din fericire cânţi. Cum s-a născut totuşi "Guru Amoc"?

Ezechil: — Pe Vlady-l ştiu de ceva vreme. Speriam boşorogi şi muieri prin expresuri cu "plici"-uri artizanale. (râde) Numai fumul era de ele, da' amărâţii se scăpau pe ei de frică! Pe urmă, cât a zăcut el la "Fundaţia Maria", internat de mă-sa, eu m-am distrat în escadroanele lui Moshe Razovichi, cele mai tari între Teleky şi Eroilor. Puştani, ce vrei! De-abia pe la şaişpe ani ne-am apucat de muzică! Vlady la "Epistaxis", eu la "Enema"! Nu prea ne mulţumea... (grimasă) Şi prin primăvară, aprilie-mai, cam aşa ceva, într-o seară, după ce-am buşit nişte scutieri prin zonă mai mult în glumă, ne trezim că ne-nhaţă şi hop, la secţie! Acolo am dat de Andy, aproape-ntors pe dos! La propriu! Îl aranjaseră bine băieţii! A doua zi se năştea "Guru Amoc"! Asta-i tot! N-ajunge?

Reporterul: — Sigur, sigur! Aşa s-a născut deci! Şi-acum? Încotro?

Andy: — Gata bătrâne, ajunge! (îl trage pe Ezechil de braţ) Roiu'! Noi avem ceva treabă la "Caliviotis" (face un gest cunoscut cu degetul mijlociu). Azi îl vrem pe Eros, nu pe Thanatos! Ia şi tu!... (scuipă pe microfon)

Fragment din interviul cu "Guru Amoc" difuzat la MTV 8

3 Întâi martie 1995

Adevărul e limitator. Pe minciună în schimb poţi construi structuri teoretic nelimitate, deseori mai consistente decât cele reale. Mai credibile... Iar lebirinturile născute te-mping spre plăceri (intelectuale? estetice), greu de atins altfel. Adevărul? O noţiune artificioasă suficientă sieşi... Instabilă... Condiţionată... Minciuna, falsul, sperjurul, kitsch-ul, impostura, înşelătoria, iată noile valori sociale care-ţi păstrează gândirea în erecţie! Se ştiu toate astea...

Din păcate am obosit... Inevitabil, aş spune... Sau poate că doar m-am plictisit... Nu ştiu... La ce bun efortul?... Cred că dintotdeauna a zăcut în mine o genă a îndoielii. Iar acum îşi face datoria. Altfel nu-mi explic... Alţii de ce nu... Ce-i drept trăim prea mult pentru a avea sentimente stabile! Azi aşa, mâine altfel... Da, bineînţeles că ne suntem credincioşi nouă înşine! Rareori ne trădăm firea! Nu, nu episodul acela nefericit m-a adus aici... Nu el a fost cauza... Nici pe departe... Iza a însemnat doar picătura care revarsă paharul... Perturbaţia ultimă care sparge echilibrul... Atât! Nimic mai mult.

Dacă mă gândesc bine am tot aşteptat... Toţi anii ăştia... N-aş putea spune ce! Băteam străzile cu sindromul cortului în suflet... Cu convingerea că va veni şi vremea mea... Că viaţa nu poate fi numai schiloadă şi mizeră... Iar aşteptarea asta sterilă mi-a tocit speranţele. Mai eficient decât scârba... Decât deznădejdea. Da, aşteptarea-i de vină.

Într-o asemenea stare te apuci de băut... de prafuri... cotrobăi în baie după lamele de ras... Numai că le-am "fumat" şi pe-astea... Demult. Degeaba! Nu din vina mea! Altcineva... Atunci?

Am căpătat un strop de mizantropie. Nu foarte multă... Doar aşa, o idee... E-adevărat că nici pe mine nu mă suport... Trebuie să mă accept însă, vrând-nevrând, nu? Să fiu în acord cu mine, spunea cineva. Pe ceilalţi însă... Nimeni nu mă poate obliga!

Iar într-o dimineaţă, acum o săptămână, m-a trezit furia. Pură... Nealterată de motivaţii... Dagajată de suport... Furia în stare primară. M-am mutat de pe strada Armeană! Orice loc e bun când n-ai nimic de lăsat. De pierdut... De aşteptat... Nu, n-am părăsit oraşul! N-aş putea! Nu cunosc altceva! Informaţii despre restul mai am, e-adevărat! Dar cam atât! Viaţa-i aici... În jurul meu... Nu aiurea! Nu în ziare! Nu la televizor! Războiul din Orientul Apropiat? Nu-mi spune nimic. Încăierarea de la "Burlacul Înţolit". Însă... Asta da eveniment! Doar m-a băgat în spital. Pot crăpa ăia liniştiţi în deşert. E problema lor!

Sylvia Kristel? O poză... Insipidă, inodoră... Iza-i altceva... O ştiu... Îi simt şi-acum mirosul... Gustul... I-am pipăit sânii firavi... Îi cunosc furiile... Am îndurat de-atâtea ori privirea ei grea de acea înţelegere balcanic-ortodoxă a lucrurilor.

Mafia? Asasinii plătiţi? N-am să uit cât voi trăi zâmbetul surpat al lui Drops când mi-a strivit ţigara de dosul palemei! Aşa... Ca să se distreze! Nu-mplinisem zece ani! Mult timp am tremurat numai la auzul numelui lui. Udam noaptea cearşafurile.

Pacea europeană? Sună bine... Cuvinte! Cum să mă entuziasmeze nişte cuvinte? Dar de bucurat ştiu să mă bucur! Am plâns când gaşca de "Tineri Dawos" a lui Iosif l-a răstignit pe creştin de uşa de la "Max"! Cu un drug înfipt în burtă!

Orfani somalezi sfâşiaţi de hiene? Devoraţi de muşte? Ce

să zic... Cam neplăcut... Eu... Câte bătăi n-am încasat... Cu cablul de înregistrare de la video... Cu găleata pentru gunoi... Cu uscătorul de păr... Cine mai ştie! Pentru c-am întârziat peste limită la televizor... Pentru că n-am înfulecat cu destul entuziasm terciul cotidian... Pentru că nu reuşeam să înţeleg de ce trebuia să-i spun "mamă" Elenei şi "tată" Manuelei şi nu invers... Eh! Nici nu vreau să-mi amintesc! Al dracu' de bine am dus-o în MicroTaz 1! Aproape central, nu? Pe vremea aia ocupa doar un cvartal pilot, cu vreo 50.000 de locuitori... Un soi de bantustan. Teoria lui Teleky producea încă multora scârbă... Pagina trei: "Educaţia copiilor în sânul cuplurilor monosexuate nu poate fi decât benefică!" He-he! Pagina şaişpe: "Lipsa tensiunilor dintre cele două sexe, două specii am putea spune, înlătură tarele psihice care se manifestă de regulă începând cu perioada pubertăţii"... Şi aşa mai departe! Mă rog... Se ştiu toate astea. Dobitocul avea totuşi dreptate într-o privinţă! "Dumnezeu doarme! Treziţi-l!"

4. Douăzeci aprilie 1995

Numai în Zonă se poate încerca ceva. Acolo, între Universitatea Ecologică şi Banca Hokaido, unde lăturile tuturor cartierelor se-amestecă, precum apele râurilor la vărsare! Mai ales că de la un timp se poartă Sfidarea. Se putea naşte altundeva? E-adevărat, timidă deocamdată... În forme incipiente... De-abia gângureşte...

Cunosc bine localurile de-acolo. Ca puşti am rătăcit prin ele destulă vreme. "Îngerul Tăvălit"... "Aladin"... "Ultimul Nicador"... "Fetiş"... "Tratament Ambulatoriu"... "Ivan Cel Aproape Groaznic"... Ieri am reluat traseul. Încercam să-mi amintesc... Să retrăiesc... Căutam. În două ore m-am lămurit. Sar în ochi schimbările! Moda, în faşă încă, a fost lansată de unul Paul, zis Paladinul. Ciorchini de negi, cât mai vizibili... Nasuri deformate sau a la Pinochio... Urechi clăpăuge iţindu-se din pieptănături care-ţi încâlcesc privirea... Ochi şaşii... Lipsă... Carii minuţios cultivate... Mă rog, tot felul de chestii de-astea, uşor infantile în fond. Merge ca teren de cultură.

Şi tensiunea. Pluteşte în aer... O citeşti în priviri... În automatele hârbuite... O ghiceşti îndărătul hainelor jilave... Sub petele de mucegai... Aproape c-o poţi pipăi. Şi de ce n-aş fi eu devoltorul? De ce nu? Cu toate că nu m-am simţit nici o clipă întors acasă. Nu! Mi-au părut cumva străine locurile alea, deşi... Nu, nu! Fără îndoială, nu! Interioarele ca nişte imagini de sinteză decupate dintr-un joc video de categoria B... Personajele de la mese scanate parcă în 30... Mirosul aseptic... Unde sunt tapete op-art? Şi Scărpinici şi Piticul şi Matusalem, cu eternele lui poveşti despre vile albe şi femei senine care te trezesc cu aroma cefelei fierbinţi? Ethosul s-a schimbat. La tot pasul neodruizi paranoici, game maniace în pauză, pastori luciferici, erotomeştere apatice... Câte-un "tânăr Dawos" jegos, cu privirile pierdute... O hazna care pute până la cer.

Întâi mai 1995

O pot face! Clar! Dar cum? Predicatori pe toate drumurile! Profeţi... Învăţători... Zbierând căţăraţi pe mese... Pândind în umbra zidurilor... Infiltrându-se în reţea, încât te trezeşti cu ei rânjind în monitoare când ţi-e lumea mai dragă... Nu-i mai bagă nici dracu-n seamă! Atunci?

Alaltăieri zăceam la o masă, la "Îngerul Tăvălit", cu un "exitus" cu suc de roşii în faţă. Fără chef. Mă gândeam să agăţ o erotomeşteră. Nu strică niciodată puţină mâncare. Şi, la un moment dat, barmanul schimbă canalul. Trece pe MTV8. Zbierau nişte idioţi acolo. Fără vlagă... Cabotini... Cu gesturi afectate... False... Chiar! Nimeni nu mai cântă life! Doar de două-trei ori pe an mai răsare câte-o trupă de neica-nimeni care se stinge după prima pâlpâire. Iar în Zonă nici atât! Zgâitul la televizor e mai mult decât un obicei. A devenit mod de viaţă. Omoară timpul elegant şi discret.

Care va să zică se închega o idee în mintea mea. N-a apucat să ia formă. A izbucnit încăierarea. M-a deranjat, de ce să mint... Cu toate că în general... Atunci aveam de gândit însă... Dumnezeu ştie cine-o amorsase! Am un talent de-a nimeri în miezul evenimentelor... Parcă le caut... Mi le scoate cineva-n cale... Am dat şi eu! Unde se nimerea... În stânga... În dreapta... Fără să aleg... Fără părtinire... Toţi sunt vinovaţi! Şi-apoi îmi făcea bine! Mai agitam puţin sângele... Mai răsuflam... Supapa.

Poliţaii au văzut altfel lucrurile! Ca de obicei! Ce, parcă poţi să le explici... Primii i-aş curăţa! Nu din ură! Din principiu! Şi ei gândesc probabil la fel despre noi. Dar alt mod de-a acţiona... Alt stil... Artă, ce mai! M-au tocat mărunt... Sistematic... Gospodăreşte... Cu profesionalism... Deşi cumva în silă... Dar fără să-mi rupă ceva major... Legile, deh... Şi-afară şi-n dubă.

Când m-am trezit se zgâiau la mine doi indivizi culeşi cu siguranţă din vreo ghenă. Homo Pubelus. Să fi vrut şi nu puteau arăta în halul ăsta!

"Salut!", au orăcăit în cor, rânjind, şi-n aceeaşi clipă am ştiut că voi face treabă bună cu ei. Intuiţie? Revelaţie? Nu! Mi-a şoptit-o cineva! Sau nici măcar atât! Respectăm un scenariu.

A doua zi, ieri adică, s-a născut "Guru Amoc". Nu mai mi-e teamă de lucrurile fără întoarcere.

5. Când voi crăpa
muzica: Ezechil Bosh
textul: Andy Bender

* Redactorul povestirii se opune publicării respectivului cântec. Această notă apare de comun acord cu autorul povestirii, pentru a se sublinia că *nu* este vorba de cenzură.

6. douăzeci noiembrie 1995

O zi fastă... Vreo mie de ascultători am avut... Evident numai pârliţi care-ţi suflă-n gură când vorbesc... Te privesc inocent... Fix... Aşteaptă... Mai mult de jumătate necunoscuţi. Cu siguranţă că n-au auzit în viaţa lor de Andy, vocalistul de industrial asream. Guru Amoc, tipul care-şi scuipă ura pe unde-apucă, oricând pi oricum, i-a adunat.

După ce-am terminat, câţiva dintre ei, genul sindicalist, s-au trezit strigând... Cică să-i conduc... Să-i organizez... Dumnezeule! N-au înţeles nimic, dobitocii! Bă!... O armată de nihilişti vreau!... Risipită prin oraş... Fără legături între ei... Fiecare de capul lui... Orice sistem poartă în el morbul descompunerii... Orice lanţ poate fi rupt... Orice tumoare extirpantă... Separă însă meiul din cenuşă! Sorry, dar zânele bune-şi fac de cap doar în jocurile interactive pentru preşcolari. Pe-aici, prin oraş, mişună doar zei retardaţi... vampiri cu gingiile putrede...

Vi se pare scârboasă lumea? V-aţi săturat?... Vă stă-n gât?... Vreţi alta? Păi, dragilor, demolaţi-o pe-asta mai întâi! Vă tremură nădragii?... Vă e teamă că DUPĂ s-ar putea să nu mai urmeze nimic?... The end of the road?... Eh!... Asta e! Aşa a fost să fie! Să vă spun eu că toate au un sfârşit? Atunci? La ce bun s-aşteptăm cu mâinile-n sân?... Bălăcindu-ne-n troacă doar din obişnuinţă?... Doar pentru că aşa ne-au învăţat alţii? Scurtaţi agonia lumii în metastază! Spulberaţi zidul! Sfărâmaţi sistemele! Eliberaţi entropia! Haosul etern şi stabil! Egalitate prin ruină! Urlaţi simfonia distrugerii până crăpa-vor timpanele scorţoşilor!

Nimic nou de altfel. Se ştiu toate astea,

7. "O religie a urii sau isterie colectivă?

Preşedintele Dolman rănit cu două focuri de armă în drum spre Palat. Clădiri ale administraţiei publice devastate. Un preot stropit cu benzină şi ars în pragul bisericii Sfânta Ecaterina. Altul înjunghiat în Piaţa Muncii. Unităţi ale poliţiei puse pe fugă de kamikaze de douăzeci de ani încinşi cu calupuri de explozibil. Expresul deraiat la ora de vârf, creştini alungaţi din Catedrala Sfântul Ioan, urmăriţi pe străzi, linşaţi, crucificaţi, spânzuraţi, ca acum două mii de ani. Autodafeuri spontane în aşa-zisa Zonă. Iată bilanţul sumar al ultimelor trei zile. Cumplit bilanţ! A început oare vântul nebuniei să sufle asupra oraşului? Sau e vorba de un complot dement asupra tuturor? Oricum Sfidarea, pseudoideologia născută în câteva minţi bolnave şi propagată cu succes în Zonă, printre nemulţumiţii oricând uşor de găsit în orice societate liberă, nu poate fi străină de toate acestea. Să sperăm că guvernul, vinovat în fond de tensiunea creată, va binevoi în cele din urmă să-şi recunoască falimentul. Deocamdată trupe speciale ale armatei au ocupat astăzi poziţii de apărare în punctele vitale ale capitalei. Să fie oare o soluţie? Sperăm că da! Şi ca în curând vom vorbi la timpul trecut despre această săptămână în care fiecare zi a devenit o noapte. O noapte a Sfântului Bartolomeu.

Aşa să ne-ajute Dumnezeu!"

Articol unic apărut în ultimul număr al cotidianului "Ochiul Public" 25.11.1995

8. Douăzeci şi opt noiembrie 1995

Mi-e frică! Mi-e teribil de frică! A năvălit spaima peste mine... Aproape pe neaşteptate... Spun aproape, pentru că i-am simţit mai întâi mirosul... Acru... sălbatic... de bârlog. M-a izbit în capul pieptului... Cavalul de aer cald dintr-o debara uitată... S-a înfipt în creier... Mi s-a scurs în mâini... În picioare... Trupul îmi tremură mărunt fără să-l pot controla. Să urlu... Să fug... Să mă ascund... Atât vreau! S-o las în urmă, Doamne... S-o pierd...

Muşchii nu m-ascultă. De lemn sunt, de piatră. Înghit în sec... Limba umflată, aspră, mi-a umplut gura... Şi gâfâi... De parcă plămânii să-au hotărât să compenseze nemişcarea trupului. Calm... Lucid... Andy mă numesc! Sfidarea mă susţine! Ura mi-e religia! Moartea ţel! Da, Andy mă numesc...

De m-aş lămuri unde sunt... Cum am ajuns aici... Necunoscutul mă înspăimântă! Neînţelesul! Rememorez.

M-am ascuns în camera-rezervă numai de mine ştiută... Între pereţii dubli ai livingului... Oarecum satisfăcut... Mulţumit de modul în care se închegau lucrurile... Pe cât de mulţumit pot fi eu. Posturile de

radio transmiteau ştiri îmbucurătoare... Puţinele care emiteau încă. Ezechil deci, Vlady şi ceilalţi, nu pierduseră vremea în zadar. Care va să zică rolul meu lua sfârşit. O capsă de iniţiere am fost... nimic mai mult.

Şi singur în cele din urmă în aerul sufocat al acelei camere m-am lăsat pradă urii. Mi-o puteam permite... "Ajuns acum la capăţ de drum, / Eu, pentru voi, prin ceaţă şi fum...". Luni de zile m-am stăpânit... Am îngropat ura... Cu ce efort! Numai mlădiţele le-am lăsat afară... Altfel i-aş fi speriat pe dobitoci. Exaltat am fost, când mă dorea fanatic... M-am arătat lucid, nu rece... Tăios, fără cinism... Neiertător. Tenace... Convingător. Iar rezultatele se vedeau cu ochiul liber. Se sufoca lumea... agoniza... "Acum vino, ura, vino!", am strigat. "Îmbracă-mă, pătrunde-mă, îneacă-mă! Să crape tot! Dispară troaca! Pocnească, precum balonul de săpun! "Şi m-am trezit aici...

Cenuşiu... Frig... Umezeală... Linişte... Nici măcar bătăile inimii n-o tulbura... Moartea să fie? Să fi păşit Dincolo? Nu, nu aşa se moare... Ca şi cum ai trece-n altă cameră... Nu! Atunci? Lumea? Nu, nici vorbă! Prea ar fi caraghios!

Îmi mişc mâinile. Încerc de fapt, s-o fac. Curios. Trupul mi-l simt, fără-ndoială, numai că... Privesc în jos... Nu se vede nimic. Nu E nimic. Cenuşiul doar... Ca pretutindeni de jur împrejur... Şi am, dintr-odată, senzaţia că sunt cenuşiul... Sura şi efectul... De parcă aş fi căzut în interiorul meu şi m-aş privi de-acolo... Fără să-mi disting limitele.

Apoi brusc, de pretutindeni, lumina. Soarele. Închid reflex ochii... Rămân aşa... aşteptând... Nu pentru multă vreme însă. Las privirea să se strecoare printre pleoape. Galben ars. Dune, dune şi iar dune. Deşert? Doamne, unde...

Nu-i în regulă! Razele nu mă ard, aşa cum ar trebui. Pielea mi-e la fel de rece ca şi înainte. Iar sub tălpile goale (de ce goale? de când goale? de când tălpi?) nu simt nisipul. Doar o suprafaţă netedă, neutră, evident artificială.

Întorc capul spre stânga. Zăresc, nu prea departe, o fântână. Cu roata... cu găleata... cu tot tacâmul. În plin deşert.

Aud câteva pocnete. Ştiu că gloanţele au trecut prin mine. Nu mă doare nimic... Nu simt... Ştiu doar... Nici o picătură de sânge, bineînţeles. Bineînţeles? Prin găurile lsate de gloanţe se strecoară vântul. Aş râde dacă aş putea.

Vreau să mă-ntorc... să-l văd pe cel care-a tras. Nu reuşesc... Nu mi-e permis. "—Ai ratat!", spun şi păşesc săltat spre fântână. N-am vrut-o... Nu mi-e sete... Beau! Nu mi-e sete, iar apa... cum să spun... nu-i udă. La câţiva paşi de ghizdul de piatră observ un ecran opac. Acolo să fi fost tot timpul? N-aş putea preciza... N-am băgat de seamă. Răsare din deşertul de carton (da, carton e) şi se întinde cât pot cuprinde cu privirea... În stânga... În dreapta... În sus... Iar apa, pe care continui s-o beau, ţâşneşte prin găurile din mine, ca dintr-o fântână arteziană. Nu ajunge jos. Dispare în aer. Scot un morcov dintr-un buzunar închipuit. Îl ronţăi...

That's al folks.

Desen de Victor Sfîrlea

CORNEL ROBU
vă prezintă:

PREMII, TOPURI, CASAMENTE (XII)

Marele premiu al SF-ului francez (Le Grand Prix de la Science-Fiction Francaise)

Instituit în 1974, din iniţiativa lui Jean-Pierre Fontana, la Convenţia naţională a SF-ului francez ţinută la Clermont-Ferrand, acest "Grand Prix" este rezervat în regim de exclusivitate autorilor SF de limbă franceză (asemeni Premiului Rosny Aîné, dar spre deosebire de Premiul Apollo şi de Premiul Cosmos 2000, care acordă şanse egale şi autorilor străini traduşi în limba franceză). Sunt eligibile titluri apărute în anul calendaristic anterior întrunirii juriului care decide anual acordarea premiului. Iniţial erau prevăzute premii numai pentru două categorii (roman şi nuvelă), dar pe parcursul anilor numărul categoriilor premiabile a sporit, după cum se poate observa şi din simpla enumerare ce urmează.

Marele Premiu al ştiinţificţiunii franceze nu este însoţit de nici un trofeu fizic, ci (începând din 1989) de o sumă de bani, asigurată de municipalitatea oraşului Clermont-Ferrand: 40 000 de franci francezi anual, din care 20 000 de franci revin celui mai bun roman, restul fiind împărţit, în cote de câte 5000 de franci, între celelalte categorii.

1974

Marele Premiu - *Le temps incertain* de Michel Jeury

Nuvelă - *Réhabilitation* (*Reabilitare*) de Gérard Klein, în culegerea *La loi du talion*; două traduceri româneşti: în *Almanah Anticipaţia* 1983 şi în *Valea timpului profund*, antologie a science fictionului francez realizată de Stéphane Nicot şi Alain Grousset, Colecţia Oracol, Editura de Vest, Timişoara, 1993.

1975

Marele Premiu - *L'homme á rebours* de Philippe Curval

Nuvelă - *Thomas* de Dominique Douay, în revista "*Fiction*", nr. 249.

1976

Marele Premiu - neatribuit, menţiune specială pentru *Livre/Machine* de Philip Goy

Nuvelă - premiul atribuit global antologiei reunite de Daniel Walther, *Les soleils noirs d'Aradie*, cu o menţiune specială pentru *V.V.* de Jean-Pierre Hubert

Premiu Special - *Urm le fou* de Philippe Druillet, album de benzi desenate.

1977

Marele Premiu - *Les Galaxiales* de Michel Demuth; *Cursa păsării Bum-bum*, o povestire din această serie a fost tradusă în Colecţia "Povestiri ştiinţifico-fantastice", nr. 364, 15 ianuarie şi nr. 365, 1 februarie 1970, şi inclusă apoi în antologia de science fiction francez *Un pic de neant*, Editura Albatros, 1970.

Nuvelă - *Retour á la Terre définitif* de Philip Goy, în *Retour á la Terre 2*, antologie realizată de Jean-Pierre Andrevon.

Premiu Special - lui Yves Derméze pentru întreaga operă.

1978

Marele Premiu - *Délirium Circus* de Pierre Pelot

Nuvelă - *Petite mort, petite amie* de Yves Frémion, în *Octobre, octobres*

1979

Marele Premiu - *La maison du cygne* de Yves şi Ada Rémy

Nuvelă - *Funnyway* de Serge Brussolo, în *Futurs au présent*, antologie realizată de Philippe Curval; nuvela a fost publicată în "*Vatra*" nr. 4 şi 5/1990, şi în "*Adevărul literar*

şi artistic" nr. 132, 6 septembrie 1992.
Premiu Special - *L'art fantastique* de Siudmak

1980
Marele Premiu - *L'épouvante* de Daniel Walther
Nuvelă - *Les hautes plaines* de Pierre Giuliani, în "*Fiction*", nr. 301
Premiu Special - *Civilisation et Divagations* de Louis-Vincent Thomas şi *Major fatal* de Moebius, album de benzi desenate.

1981
Marele Premiu - *Vue en cuope d'une ville malade* de Serge Brussolo
Nuvelă - *La femme-escargot allant au bout du monde* de Bruno Lecinge, în "*Fiction*" nr. 314
Premiu Special - fanzinul "*Fantascienza*" pentru numărul special 2/3 consacrat colecţiei *Anticipation* a Editurii Fleuve Noir.

1982
Marele Premiu - *Le silence de la cité* de Elisabeth Vonarburg
Nuvelă - *Gélatine* de Jean-Pierre Hubert, în antologia *Mouvance 5*
Tinereţe - *La fée et le géometre* de Jean-Pierre Andrevon
Premiu Special - *Le cycle des glaces* de G.J. Arnaud şi pentru teza inedită a lui Marcel Thaon, *Essai psychanalytique sur la création littéraire - processus et fonction de l'écriture chez un auteur de science-fiction: Philip K. Dick*

1983
Marele Premiu - *L'énfant du cinquieme* Nord de Pierre Billon
Nuvelă - *Papa 1er* de Jacques Mondoloni, în antologia *Orbites 3*
Tinereţe - *Le tyran d'Axylane* de Michel Grimaud
Premiu Special - *Le bunker de la derniére rafale* de Caro şi Jeunet

1984
Marele Premiu - *Le champ du reveur* de Jean-Pierre Hubert
Nuvelă - *Les nageurs de sable* de Jean-Claude Dunyach, în "*Fiction*", nr. 336
Tinereţe - *Le naviluk* de Thérese Roche
Premiu Special - *Le rayon SF* de Henri Delmas şi Alain Julien

1985
Marele Premiu - *Mémo* de André Ruellan
Nuvelă - *Un fils de Prométhée* de René Sussan, în culegerea *Les isolites*
Tinereţe - *L'enfant qui venait de l'espace* de Robert Escarpit, cu ilustraţii de Caza, în revista "*Je Bouquine*" nr. 1.
Premiu Special - *La nouvelle science-fiction américaine* de Gérard Cordesse1986
Marele Premiu - *Les vautours* de Joel Houssin
Nuvelă - *Le commerce des mondes* de Charles Dobzynski, pentru întreaga culegere.

1987
Marele Premiu - *Rituel du Mépris* de Antoine Volodine
Nuvelă - *Mémoire vive, memoire morte* de Gérard Klein, în *Demain les puces*, antologie realizată de Patrice Duvic
Premiu Special - *Le détroit de Behring* de Emmanuel Carrére

1988
Marele Premiu - *Opération serrures carnivores* de Serge Brussolo
Nuvelă - *Le parc zoonirique*, în *Malgré le monde*, antologie colectivă a grupului *Limite*
Tinereţe - *Le combat d'Odiri* de Georges-Olivier Châteaureynaud, cu ilustraţii de Arno, în "*Je Bouquine*", nr. 37.

1989
Marele Premiu - *Le créateur chimerique* de Joelle Wintrebert
Nuvelă - *Etoile* de Richard Canal, în revista "*Univers*", 1988
Tinereţe - *Le coeur en abîme* de Christian Grenier
Eseu - *Ecrits sur la science-fiction* de Norbert Spehner şi *Fictions philosophiques et science-fiction* de Guy Lardreau
Premiu Special - *Les voyages ordinaires d'un amateur de tableaux* de Dominique Douay şi Maly

1990
Marele Premiu - *Sukran* de Jean-Pierre Andrevon
Nuvelă - *Les chasseurs au bord de la nuit* de Colette Fayard, în culegerea cu acelaşi titul.
Tinereţe - *Le pic des ténebres* de Roger Leloup
Eseu - *Frankenstein: mythe et philoso-*

phie de Jean-Jacques Lecercle

Premiu Special - lui Philippe Curval pentru munca sa de antologator şi descoperitor de talente.

1991

Marele Premiu - *Rivage des intouchables* de Francis Berthelot

Nuvelă - *Extra-muros* de Raymond Milése, în culegerea cu acelaşi titul.

Tinereţe - *Temps sans frontiere* de Liliane Korb

Eseu - *Le Prisonnier, chef-d'oeuvre télévisionnaire* de Hélen Oswald şi Alain Carrazé

Premiul Special - lui Jean-Michel Nicollet pentru întreaga operă, cu ocazia expoziţiei sale retrospective *20 ans d'illustrations*, în septembrie 1990, la galeria *Escale a Paris*.

1992

Roman francez - *Le temps du twist* de Joel Houssin

Roman străin - *L'heure du loup* de Robert McCammon

Nuvelă - *M'éveiller a nouveau prés de toi, mon amour* de Alain Dorémieux, în *Territories de l'inquiétude 2*, antologie realizată chiar de el.

Tinereţe - *Le reve de Lucy* de Pierre Pelot, Yves Coppens şi Liberatore.

Eseu - *L'anée 1989 du polar, de la science-fiction et du fantastique* de Jean-Claude Alizet

Traducere - Patrick Berthon pentru *La face des eaux* de Robert Silverberg

Premiu Special - *La grande anthologie de la science-fiction francaise* realizată de Gérard Klein, Ellen Herzfeld şi Dominique Martel.

1993

Roman francez - *Demain, une oasis* de Ayerdhal

Roman străin - *La danse du scalpel* de Garfield Reeves-Stevens

Nuvelă - *Accident d'amour* de Wildy Petoud, în *Territories de l'inquiétude 4*, antologie realizată de Alain Dorémieux

Tinereţe - *Le fils du concierge de l'opera* de Francois Coupry

Eseu - *Mythologie du fantastique* de Francis Lacassin

Traducere - Dominique Haas pentru ciclul *Xanth* de Piers Anthony

Premiu Special - Editurii *L'Atalante* pentru calitatea şi originalitatea producţiei sale.

1994

Roman francez - *Les guerriers du silence* de Pierre Bordage

Roman străin - *Le voyage* de Simon Morley de Jack Finney

Nuvelă - *Une* de Katherine Quenot, în *Rien que des sorcieres*

Tinereţe - *Les Chasse-Marée* de Alain Grousset

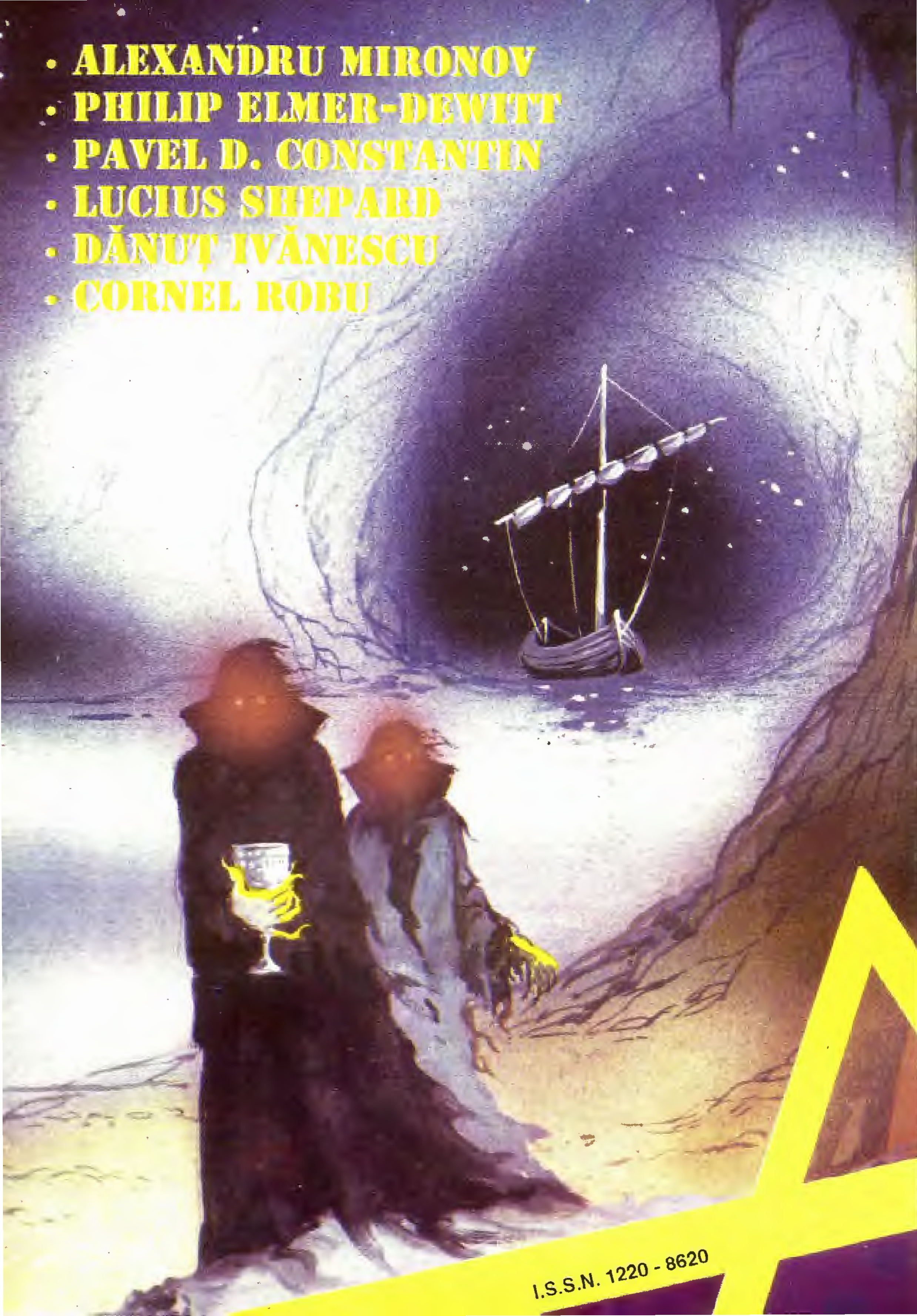
Eseu - *Le fantastique* de Joel Malrieu

Traducere - Hélene Collon pentru *L'homme des jeux* de Iian Banks

Premiu Special - *Regards sur Dick* de Hélene Collon

Date preluate din: *REGINALD'S SCIENCE FICTION AND FANTASY AWARDS. A Comprehensive Guide to the Awards and Their Winners.* Second Edition, Revised and Expanded, by Daryl F. Mallett and Robert Reginald, The Borgo Press, San Bernardino, California, USA, 1991.

- ALEXANDRU MIRONOV
- PHILIP ELMER-DEWITT
- PAVEL D. CONSTANTIN
- LUCIUS SHEPARD
- DĂNUȚ IVĂNESCU
- CORNEL ROBU

I.S.S.N. 1220 - 8620